

GABANGYAL

ÍRTA: RITTINGER GYÖZÖ

Mik vagyunk, és mit miért teszünk e Földön? Ki tudja? Én biztosan nem. Bár fiatal korban erre a kérdésre ügyet sem vetünk, korunk előrehaladtával annál inkább keressük rá a választ. Miért? Mert tudni szeretnénk tartunk-e valami felé, vagy csak sodródunk, akár egy uszadékfa a folyóban egy-egy nagyobb áradás után. Lassan, céltalanul. Sokan sokféleképpen közelíthetjük meg ezt a kérdést, ami igazán nem is kérdés, hanem maga az élet. Valóban nem bonyolult eltölteni azt az időt, amelyet a sors ad nekünk ezen a Földön. Reggel felkelünk, majd este lefekszünk. A kettő közötti pár órát olyan jelentéktelennek tűnő tevékenységek végzésével ütjük el, mint evés, ivás, munka, moziba járás és hasonlók. Esetleg beleszeretünk valakibe, összeházasodunk valakivel, vagy éppen elhagyunk valakit. Eddig ez rendben is volna, de mi van, ha valaki többre vágyik ennél? Így gondolta egy kedves barátom is egy reggel, amikor éppen hetedik alkalommal nézte meg azt a romantikus filmalkotást, amit előzetesen már hatszor látott. Ez az alkalom sem különbözött a többi hattól. Most is elfogta az az érzés, ami eddig is. Gondolatban egy kicsit helyet cserélt a film szereplőjével, némán ismételte a filmben elhangzó mondatokat. Most is végignézte, ahogy a szereplők listája lassan elúszik szemei előtt. Gergő - nevezzük most így – megvárta, amíg teljesen elsötétül a képernyő, majd elkezdte keresgélni a távirányítót, ám hiába, mert nem találta sehol. A bőrfotel melletti üvegasztalkán számtalan távirányító sorakozott, ám egyik sem a videómagnóé volt. Talált televízió, hi-fi torony távirányítót, de videót nem. Gergőt most ez egy kicsit ugyan bosszantotta, de nem sokáig. Megragadta inkább a legközelebbit, amivel legalább el tudta váltani a csatornát. Ismét meg kellett állapítsa, hogy megfelelően körbevette magát mindenféle elektronikai cikkel. Ezzel a felhalmozó tevékenységgel azonban csak életének hiányosságait próbálta palástolni, bár ezt magának sem szívesen vallotta be. Szombat délután lévén nem sok teendője akadt. Nem, mintha lett volna kedve különösebben bármihez is. Túl fáradtnak érezte magát ahhoz, hogy kezdjen magával valamit. Inkább a legkevésbé fárasztó semmittevést választotta délutáni elfoglaltságként. Ebből kifolyólag pont kapóra jött a hetedszerre megnézett film, aminek megtekintése után egész lelke beburkolózhatott ebbe a romantikus, nosztalgiával vegyülő érzésbe, mint egy puha takaróba.

Az ablakon kinézve láthatta, ahogy tavasz új életet fakaszt az elmúló tél hideg szorítása után. A háta mögött hagyott, munkával telt hét teljesen kimerítette. Szíve szerint téli álmot aludt volna, ha lehetet, ám azt is tudta, hogy ez a puha semmittevés alattomos mocsárként rántja magával az unalmas semmibe. Persze lettek volna olyan dolgok is, amihez lett volna kedve, csak bátorsága nem igazán. Egy lány járt a fejében már hónapok óta, és akármennyire is próbálta, nem bírta eltüntetni őt a fejből, igaz, szíve mélyén nem is akarta. Bármit tehetett, nézhette a tévéből a világban dúló háborúkat, reggelit készíthetett, vagy épp csak bámulhatott kifelé a villamos ablakából, mégsem telt el pillanat, hogy egyszer ne gondolt volna rá. Elég volt egyetlen szerelmes párt meglátnia, ahogy egy csendes, eldugott helyen csókot csennek egymástól. Fejében azonnal elindult a mozigép, kicserélve a szereplőket arra a lányra és saját magára.

Gonosz dolog volt ez, meg kellett hagyni. Csupán egy gondolat, ám szép lassan teljesen hatalmába keríti az embert. Gergő kitöltött még egy csésze teát, és tulajdonképpen ezzel ki is merült volna az aznapi teendők listája, és valószínűleg sohasem meséli el ezt a jelentéktelen történetet nekem, ám aznap megesett még valami. Valami, amiről azt

hittem, hogy csak ugratni akar velem, tudván, hogy nem áll tőlem messze a spiritizmus, és néha szeretném elhinni azt, hogy a világ nem csupán annyi, amennyit látunk belőle.

Gergő kitöltötte a csészébe a gőzölgő teát, majd három kanál mézet csorgatott bele úgy, mint aki már ezerszer csinálta végig ugyanezen mozdulatokat. A méz aranyló fonala lassan pergett a barna folyadékba, összegabalyodva a csésze alján. Mikor végzett visszaindult a nappaliba, koncentrálni arra, hogy ne lötyögtesse szét a padlón az egészet. Megérkezve a csészét óvatosan az egyik fotel karfájára tette, majd leheveredett a mellette lévő fotelbe.

Éppen kényelembe helyezte magát, hátrahajtva a fotel támláját, amikor egy kellemesen csilingelő női hang ütötte meg a fülét.

-Le fogod verni.

-Köszönöm, vigyázok – felelte Gergő. Az első pillanatban nem is jutott el a tudatáig, hogy egy női hang éppen arra figyelmeztette, hogy ne verje le a bögréjét, amikor legjobb tudomása szerint is egyedül tartózkodott a szobában. Amikor végre ráésmélt arra, hogy az előbbi mondatot senki sem mondhatta neki, abból az egyszerű okból kifolyólag, hogy egyedül ül a saját nappalijában, egy pillanat alatt kővé dermedt. Jobban belegondolva jelenlegi életében egyáltalán nem szokta őt női hang figyelmeztetni semmire. Agya mindenképpen megpróbált valamiféle racionális magyarázatot találni a történetekre. Gergő végre megmozdult, és a tekintetét a televízió felé fordította, hátha az tréfálta meg, de konstatálnia kellett, hogy az ki van kapcsolva. Ettől még nyugtalanabbá vált, de nem tudott mit tenni, végére kellett járjon a történeteknek. Becsukta hát a szemét, és fejét a hang eredetének irányába, azaz a kanapé felé fordította, majd lassan ismét kinyitotta. Amit látott, végképp eloszlatta annak lehetőségét, hogy a hang csak a fejében élt. Viszont a látottak alapján joggal gondolhatott arra, hogy teljesen megbolondult. Lelki szemei előtt lepergtek az elmúlt pár nap eseményeim, ám semmi olyat nem látott, ami magyarázatot adhatna erre. Semmilyen különösebb lerészegedés, semmi agyrázkódásra utaló jel, vagy drog.

-Ha belekeverték valami a piámba tegnap, pipa lesznek – buggyant hangosan fel belőle önkéntelenül is a mondat.

Gergő szemei előtt egy gyönyörű nő látványa bontakozott ki, amint az a kanapéján féloldalt fekszik, kezével fejét támasztva és egyenesen rá néz. Gergő, aki most már minden joggal megkérdőjelezte szellemi épségét, nem bírta levenni tekintetét a nőről. Azonban akárhogy is próbálta megfigyelni a részleteket, nem sikerült. Az arc valamiféle fehér, valószínűtlen fényben úszott. Kicsit olyan volt, mint amikor éjszaka felkel és kimegy a fürdőszobába, de hiába próbálja meglátni arcát a tükörben, nem sikerül, akármennyire világos van is. Ám mégsem egy vakító fény, hanem éppen ellenkezőleg, olyan, ami csalogatja a tekintetet. Gergő akárhogy próbálta, nem tudta megállapítani a nő korát. Az egész test légiesen feküdt a kanapén, nem látott besüppedést, mintha feküdt volna rajta, de mégsem. A nő arca pedig egyszerre emlékeztette mindenkire, akivel valaha találkozott és kedves volt a számára.

-Te ki vagy? – kérdezte meg végül Gergő, erőt véve magán. Abban a pillanatban, ahogy kimondta, már érezte, hogy ennél nagyobb marhaságot nem is kérdezhetett volna. A másik nem is válaszolt neki, csak felkacagott. Nevetésében ezernyi nevetés visszhangzott egyszerre. Ettől mintha egy pillanatra erősebben süttött volna be a fény is az ablakon.

-Egy angyal?

-Na, ez már közelít a valósághoz. Vagy épp a képzelethez, mit gondolsz?

-Mit gondolok? Úgy gondolom, hogy teljesen megbolondultam, és gyanítom ennek nem a túlzott teafogyasztásom az oka.

-Segítetek egy picit. Nem bolondultál meg – válaszolt a nő azon a furcsa hangon, ami egyszerre volt lágy és határozott, érzéki és óvó, ismerős és hátborzongatóan idegen, buja és angyali.

Gergőt, aki kezdett felocsúdni első kábulatából, hogy aztán a másodikba essen, egy cseppet sem nyugtatta meg, hogy a még mindig álomképnek tűnő alak azt mondja, hogy nem bolondult meg. Ez egy kicsit úgy tűnt, mint amikor betépett öngyilkosjelölt bizonygatja a hatodik emeleti ablakban, hogy ő tényleg tud repülni, nem úgy, mint az a sok hülye drogos.

-Igazán nem akarok elkésérideni, de a helyzet az, hogy egy cseppet sem nyugtattál meg azzal, amit az előbb mondtál. Ha nem bolondultam meg, akkor megkérdezhetem, hogy van-e annak racionális magyarázata, hogy itt vagy? Nem mintha zavarnál, csak...

-Racionális magyarázat? Szerinted mi a racionális magyarázat? Emberek, azt sem tudjátok, hogy mi az valójában.

-Racionális, ami megfogható, ésszerű. Mondjuk például, ha megérintheztek – folytatta Gergő, ám ekkor a nő arckifejezése félreérthetetlenül megváltozott. –Jó, persze nem szó szerint értve. Nem akarok túl földhöz ragadtnak tűnni, de nálunk csak megmagyarázható, és racionális dolgok szoktak történni. A többinek nincs értelme. Te például nem lehetsz itt és én nem beszélgethetek valakivel aki nincs itt, nincs neve és csak a képzeletem szüleménye.

-Persze, el is felejtettem, hogy itt mindenki ragaszkodik a nevekhez. A Gabi megfelel? Egyébként pedig kérdeznék valamit.

Gabi a televízióra nézett, miközben bal szemével kacsintott egyet, minek hatására az bekapcsolódott.

-Ennek van értelme?

Gergő nézte egy darabig, amint az egyik csatorna felvételeket közvetít kommentár nélkül egy öngyilkos merénylet helyszínéről. Mindenféle emberi testrészek, síró nők és megdöbbszent arcok, ahogy piszkos ruhában, láthatóan alutápláltan gyülekeznek a helyszínen. Tekintetükben harag, értetlenség, emberi butaság. Nem olyan butaság, ami miatt nem bírnak megoldani egy másodfokú egyenletet, hanem fanatizmus. Valamiféle megszállott tűz, amit gyűlölet táplál. Hajtja őket valamiféle ismeretlen cél felé. Majd egy bemozdó, rezzenéstelen arccal, sminkelve, visszafogott mosollyal és vakítóan fehér fogsorral, aztán reklám.

Gergő szívesen vágta volna ki magát valahogy, az ésszerűség bástyája mögé húzódva, de most nem tudta. Inkább megadóan elfintorodott.

-Igaz. Akkor hát, Gabi, ha jól értettem? Minek köszönhetem ezt a megmagyarázhatatlan látogatást szerény hajlékomban. Elnézést, nem porszívóztam, nem számítottam természetfeletti látogatókra.

-Ne legyél cinikus, az nem áll jól senkinek. Egyébként, ha már a porszívózásnál tartunk, azt a sarkot mindig ki szoktad felejteni.

Gergő követte Gabi tekintetét, ami a kanapé mögötti sarokra mutatott.

-Persze, mert nem ér el a... Várjunk egy percet! Ezt honnan...?

A nő azonban nem várta meg, amíg befejezi a mondatot.

-Jó, térjünk a lényegre, nekem is van más dolgom, mint nálad ücsörögni. Azért jöttem, illetve azért láthatsz most engem, mert hívtál. Na nem úgy, mint Aladin a lámpa szellemét, de hívtál.

Gergő végiggondolta, hogy vajon mikor fordulhatott elő az, hogy hívott volna bárkit is, de csak a legutóbb érdeklődés hiányában elmaradt bulijára gondolt, amit úgy egy hete szervezett, ám azon sem jelent meg senki.

-Nem emlékszem, hogy hívtalak volna. Nincs itt valami tévedés? A pizza futár is gyakran eltéveszti az ajtót, általában másik irányba indul el a körfolyosón.

Gabi egy pillanat alatt felpattant a kanapéról és odasétált hozzá. Nesztelenül lépkedett, az amúgy eléggé recsegő parkettán.

-Eltévedtem volna? Rendben, derítsük ki! Gergőnek hívnak, egyedüli gyerek vagy a családban. Részben emiatt sohasem tudtál közel kerülni senkihez. A barátaid szeretnek, de ugyanakkor tartják is veled a tíz lépés távolságot, ugyanúgy ahogy te is tartod velük szemben. Még a legrégebb barátodat sem engedted igaznál közel magadhoz.

Tulajdonképpen sohasem vonzott a saját korosztályod. Nők tekintetében...

-Jó rendben, elég lesz. A jelek szerint jobban tájékozódasz, mint egy átlagos pizza futár.

-Pedig el tudtam volna még sorolni a kedvenc filmjeidet, ha nem szakítasz félbe.

-Feladom, elmondod nekem végre, miért vagy itt?

-Régóta figyelek téged. Már századokkal ezelőtt is szerettem volna megjelenni előtted, de a szabályok nem engednek ilyesmit.

-Századokkal ezelőtt?

Gabi megállt egy pillanatra, és kisé zavart arckifejezéssel folytatta.

-Bocsánat, néha elszóloom magam. Felejtsd el, nem érdekes! Szóval úgy gondoltam, hogy segítek neked egy kicsit, bár ez nem teljesen szokványos. Sőt valójában nem is igazán fordult még elő sűrűn. Egyszer ugyan egy görög hajóssal igen, de más most nem jut az eszembe.

-Akkor te valami őrangyal féle vagy, akit ideküldtek?

-Küldtek? – kérdezett vissza kisé felháborodottan Gabi. – Engem nem lehet csak úgy küldeni. Az emberek mindig is hajlamosak arra, hogy fontosabbnak tartásuk magukat, mint amennyire fontosak. Inkább úgy mondanám, hogy volt egy kis időm és gondoltam megnézek magamnak közelebről. Fogd fel úgy a dolgot, hogy egy vidéki rokon pár napra hozzád költözik. Most azonban nem mondok többet. Túl sok volt ez most számodra, de ne aggódj. Minden rendben lesz!

Gabi ekkor megállt a férfival szemben, odahajolt hozzá, a szemébe nézett és kacsintott egyet bal szemével. Ezt látta Gergő utoljára, mielőtt teljesen elnyomta az álom.

Szilvi letörölte éppen az egyik asztalt, amikor meghallotta a bejárati ajtó feletti csengettyűket, amik egy újabb vendég érkezését jelezték. Kora délután meglehetősen kevésszer volt hallható ez a csilingelés az étteremben. Általában dél környékén érkeztek az első vendégek a környékbeli irodaházakból. Sokan jártak ide, mert általában ételek gazdag választéka és kedves kiszolgálás fogadta a belvárosban dolgozó irodistákat. Szilvi már évek óta dolgozott itt. Régebben, mint meg tudta volna mondani, hogy mikor kötötte fel először a fehér kötényt. A vendégek többsége valószínűleg azért járt ide, hogy találkozhasson ezzel a kedves, mindig mosolygó tereméssel. Maga a hely nem számított

nagynak. A falat gazdagon borították a festmények és családi képek. A hatalmas üvegablakokon gazdagon áradtak be a tavasz első sugarai.

Miután Szilvi végzett az asztal rendberakásával, nézett csak a bejárat felé. Akárhogy is próbálta megfigyelni a frissen érkezett vendéget, nem látta őt pontosan. Az ablakon betörő fény mintha együtt járt volna az idegennel. Könnyed mozgása arra engedett következtetni, hogy egy nő lépett be az étterembe, aki lassan elindult, egyenesen felé. Amikor már csak pár lépésre állt tőle, láthatta annak aranylő, göndör fűrtjeit. Kedves, mosolygó arca édesanyjára emlékeztette egy pillanatra, bár ránézésre harmincas évei elején járhatott, akárcsak Szilvi.

-Nyitva vannak már, kedves? – szegezte Szilvinek a kérdést.

-Persze, foglaljon helyet – válaszolt a pincérnő, ám felpillantva az asztalról, legnagyobb meglepetésére a nő már a bárpultnál ült.

-Mit adhatok? – kérdezte Szilvi a vendégtől belépve a bárpult mögé.

-Tudnál keverni nekem egy koktélt, kedves? Illetve nem, ilyenkor az még túlzás lenne – javította ki önmagát hirtelen. – Inkább egy ananászlevet kérnék, Szilvi.

A pincérnő gépies mozdulattal nyitotta ki a bárpult alatt lapuló hűtőszekrényt, kivéve belőle egy dobozos ananászlevet. Csak amikor már kitöltötte egy pohárba jutott el a tudatáig, hogy a vendég a nevéen szólította az imént. Ez nem volt annyira meglepő, figyelembe véve, hogy elég sok törzsvendéggel büszkélkedhetett, ám őt még sohasem látta itt.

-Járt már itt korábban is?

-Megtennéd, hogy Gabinak szólítasz, nem szeretem, ha magáznak – mondta kedvesen a nő, majd gyorsan hozzátette kellemes hangján. – Feltéve, ha nem hozlak ezzel zavarba.

-Nem, egyáltalán nem.

-Megszoktam, hogy állandóan emberek közelében vagyok. Számomra egy kicsit mindenki ismerős. Ezt nevezhetjük szakmai ártalomnak.

-Ne haragudj, ha nem ismerlek meg, csak a nevemen szólítottál, ezért gondoltam ismerjük egymást.

Gabi arcán zavarodott mosoly jelent meg egy pillanatra.

-Hoppá, elszóltam magam. Elnézést, gyakran előfordul.

Ettől a választól viszont Szilvi érezte magát kellemetlenül.

-Ez most úgy hangzott, mintha egy titkos hódoló lennél. Nem akarlak megbántani, de nem szoktam ismerkedni így a vendégekkel, pláne nem hölgy vendégekkel.

-Jaj, nem – szabadkozott Gabi. – Elnézést, ha félreérthető voltam. Egy közeli barátom szokott itt ebédelni, ő mondta a nevedet. Nem is gondoltam, hogy ez félreérthető lehet számodra.

-Értem, az egészen más – mondta megkönnyebbülten Szilvi. – Elég sok furcsa ember megfordul erre, és nem hinnéd, hogy mi mindennel próbálkoznak.

-Ezt teljesen megértem. Ritkán látni ilyen elbűvölő teremtést, mint te. Csillogó szemek, hosszú, egyenes haj, keskeny csipő. Ne csodálkozz, ha nem tudnak ellenállni.

-Köszönöm. Igyekszik az ember. Neked viszont jobban állna egy egyenes frizura.

-Gondolod?

-Igen, szerintem próbáld ki. Valahogy jobban illene az arcformádhoz, bár nem tudom, mintha az előbb még hosszúkásabbnak láttam volna. Biztos a fény miatt.

-Nem hiszem, hogy beválna. Azonnal visszagöndörödne.

-Honnan tudod, ha még nem próbáltad? Egészen jó módszerek vannak már rá.

-Egészen biztosan visszagöndörödne – felelte Gabi ellentmondást nem tűrően, amivel meg is riasztotta kissé Szilvit, ezért megédesítve hangját folytatta. –Azért köszönöm, talán majd egyszer kipróbálok. És, jó pasik járnak ide? Mert akkor maradok ebédig. Szilvi hamisan elmosolyodott.

-Háát az attól függ, hogy neked mit jelent a jó pasi?

-Nekem egy kicsit magasabbak az igényeim vannak, meg kell hagyni. A mi szakmánkban csupa Adoniszi külsejű pali mozog. Nehéz őket túlszárnyalni.

-Miért, mivel foglalkozol?

-Hol dolgozom? – kérdezett vissza zavartan Gabi. –A reklámszakmában – vágta rá gyorsan.

-Mint fotómodell?

-Nem, nem igazán. Én csak asszisztálok a háttérben az idő nagy részében. Elsimítok dolgokat, mozgatom a szálakat. Teszem, amit kell.

-Hű, ez elég misztikusan hangzik.

-Igen, végülis nem panaszkodhatom. Én neked ki az eseted?

-Nekem nincsenek akkora igényeim – kezdett bele szégyenlősen Szilvi, miközben hangszíne megváltozott. –Régebben erre a kérdésre fel tudtam volna sorolni vagy két tucat dolgot. Mára elfogyott a lista.

-Miért? Mi változtatott meg?

Szilvi ekkor zavartan nézett fel Gabira.

-Nem tudom, de nem is értem, hogy miért beszélgetek veled erről, hiszen nincs két perce, hogy beléptél az ajtón.

-Biztosan azért, mert olyan angyali vagyok – válaszolta Gabi mosolyogva, miközben bal szemével kacintott egyet.

-Legyen benne valami, ami összeköti veled. Nem feltétlenül a külső, és nem is kell, hogy tele legyen mélyen elrejtett belső értékekkel. Mostanában úgy képelem, hogy az illető egyszerűen odajön hozzám, minden kertelés nélkül és azt mondja: szeretlek, és szívesen lelélném veled az életemet. Nem kell sok, csak ennyi.

-Honnan fogod tudni ennyiből, hogy ő az, aki illik hozzád?

-Érezni fogom – válaszolta Szilvi, akiben addigra minden kétség elcsendesült. Gabi egyszerre érezte testvérének és legjobb barátjának és még hosszasan beszélgetett vele. Szinte mindenről, ami éppen eszébe jutott. Jóleső érzés volt, hogy kiönthette valakinek a szívét, és nem csak a több borraivaló ígéretének fejében folytatott kényszerű társalgást egy félig illuminált állapotú vendéggel. Mindent elmondhatott, és tudta, hogy Gabi figyelmesen meghallgatta. Mesélt gyerekkoráról, a kishúgáról, akit ugyan szeretett, de lelke mélyén mindig is féltékeny volt rá, mert miatta nem ő volt a család kedvence. A vidéki házról, ahol nyaranként annyi időt töltött nagymamájával. A barátairól, akikkel eddig összekötötte életét.

Gabi előtt lassan kibontakozott Szilvi teljes lénye. Megismerhette legbensőbb érzéseit és vágyait. Minden kérdésére választ kaphatott. Úgy lapozgatott múltjában, mint egy nyitott könyvben. Minden információra szüksége volt, hogy beteljesítse angyali küldetését.

Szilvi nem is vette észre az idő múlását. Ami számára csak másodperceknek tűnt, az valójában több óra volt. Amikor felébredt ebből a kellemes kábulatból, Gabi már elment. A bejárati ajtó csengettetői csöppentették vissza a valóságba.

Gergő lassan eszmélt fel az álomból, amelybe olyan hirtelen zuhant. Tudata lassan eszmélt a valóságra. Régóta pihente ki magát ennyire. Szemei előtt minden olyan élesen és tisztán körvonalazódott. Előre dőlt a fotelben, amiben feküdt, amitől annak támlája újra függőlegesbe billent. Mellette, a másik fotel karfáján csészéje, ám a tea már rég kihűlt benne.

Gondolatban még mindig álmán töprengett. Idejét sem tudta annak, hogy mikor volt ilyen valóságosnak tűnő álma. Talán azért, mert manapság túl sokat foglalkozott a munkájával és sokkal kevesebbet az őt körülvevő világgal. Bizonyára sokáig merengett volna ezen még szobájában üldögélve, ha nem zavarja meg a telefon csörgése.

Amikor felvette, legnagyobb meglepetésére üzlettársának hangja fogadta.

-Veled meg mi történt? Valami baj van?

-Baj? Nem egyáltalán nem. Miért lenne baj?

-Nem is tudom, mert most mondták a hírekben, hogy egy budapesti lapkiadó nyolc év után először nem jelent meg reggel a munkahelyén.

Gergő nem tudta mire vélni üzlettársa felháborodását.

-Nyugalom, Laci. Előfordult ez már valaha is? Vasárnap azért még én sem szoktam dolgozni.

-Vasárnap? Hétfő reggel van, jóember!

Gergő első reakcióként felkapta telefon mellett heverő óráját, és számlapján megnézte a napot. Miután szembesült vele, hogy nem egy tréfa áldozata, egy kicsit megijedt. Egy teljes napot átaludt volna? Ez részben magyarázatot adott arra, hogy miért gémberedett el egy kisé a nyaka, más részről viszont elbizonytalanította a tekintetben, hogy vajon tényleg álmodta-e azt a furcsa találkozást.

-Ott vagy még, ember?

-Persze, itt vagyok, indulok be, majd mesélek.

Gergő lerakta a telefonkagylót, és lázas sietséggel fogott az öltözködéshez. Hosszabb keresgélés után sikerült megtalálnia utolsó tiszta és vasalt ingét. Gyorsan rendbe rakta általában reggelente égnek meredő haját a fürdőszobában, és elindult a belvárosba.

Az idő már javában dél felé járt, és ő egyáltalán nem szokott ebben az időszakban a városban közlekedni.

Tulajdonképpen, ha jobban belegondolt egyáltalán nem szeretett a városban közlekedni. Mindig elkedvetlenítették a belvárosban tömegével jelen lévő hajléktalanok és kéregetők. Valahogy régen másnak látta ez a várost. Szeretett itt gyerekkorában élni, bár valószínűleg akkor sem élt kevesebb szegényebb sorú ember itt. Gyerekszemmel nem tűnnek fel ezek. Néha szeretett volna újra a gyermekként maga köré teremtett világban élni. Fél óra utazás után érkezett meg az irodaházba, ahol dolgozott.

Gergő szerette a munkáját, bár néha menedékként használta, hogy ne kelljen szembe nézni a hétköznapi élet adta kihívásokkal. Ha ki akarta zárni magát mindenből, akkor mindig akadt valami, amin szöszmötölhetett késő estig.

Beérkezve, a lifthez ment, ami gyorsan felrepítette őt a legfelső emeletre. Lépteinek zaját teljesen elnyomta a folyosó süppedős padlószőnyege. Lendületesen nyitott be a folyosó végén található irodájuk ajtaján.

-Na végre! – fogadta Laci kollégája, amint megpillantotta. – Mi történt veled?

Gergő egy pillanatra elgondolkodott, hogy mit is felelhetne erre a kérdésre, hisz igazán maga sem lehetett biztos abban, hogy a tegnapi eseményeket csak kitalálta, viszont annak elfogadása még neki is túl bizarnak bizonyult.

-Nem is tudom, majd elmesélem délben. Történt már veled valami, ami túl valószínűtlen volt ahhoz, hogy igaz legyen, de mégis túl mutat az egyszerű képzeleten?

Laci, aki kényelmesen terpeszkedett íróasztala mögött és éppen belekortyolt dobozos kakaójába, miközben másik kezében egy zsemlét szorongatott, kissé hitetlenkedve nézett rá. Borostás állán néhány csepp kakaó futott éppen végig, pofazacskóiban pedig még az előző falat kifli. Egy pillanatra mozdulatlanra dermedt ebben a pozícióban a kérdés hallatán. Laci, akire ebben a pillanatban egészen illett a jóllakott napközis kifejezés, nem igazán szeretett elrugaszkodni a valóság talajától, és végképp nem szeretett elvonatkoztatott dolgokról beszélgetni. Egész egyszerűen időpocsékolásnak tartotta.

-Részeg vagy, ember?

Gergő ezt szerette Laciban, hogy olyan finoman és árnyaltan tudta megközelíteni az élet apró rezdüléseit. Ez például bőven elegendő volt ahhoz, hogy visszacsöppenjen a realitás talajára.

-Igazad van, hagyjuk! Nem érdekes. Van valami?

-Ahogy vesszük. Ma reggel érkezett három kézirat. Az egyik egy meghasonlott menedzserről, aki a sok stressz hatására rájön, hogy tulajdonképpen férfi énje női bensőt takar, ezért új élet reményében beáll egy éjszakai bárba táncolni, ám pár hónap múlva rájön, hogy halálosan beleszeretett előző feleségébe ismét. A második egy könnyedebb műfaj. Az iraki háború idején szolgálatot teljesítő amerikai katonáról, aki fél tucat falu lemészárlása után jön rá arra, hogy rossz oldalon harcolt eddig, ezért házilag vegyi fegyvert készít, hogy megtámadja a Fehérházat. Továbbá az egyik bulvárlap kérdezi, hogy nem akarunk-e leleplező botránykönyvet megjelentetni a most visszatérő, ex-táncdal énekesről, hogy hatásosabb legyen a bevezető kampánya az egyik kereskedelmi csatornán? Végül, de nem utolsó sorban érkezett egy halom számla, amit ismét nem tudunk kiegyenlíteni. Na mesélj erről a dologról! Átdorbézoltad az egész vasárnapot? Ahhoz képest egészen friss vagy.

Gergő lerakta kabátját a fogasra, fekete, bőr aktatáskáját pedig az asztala mellé, a földre. Bekapcsolta számítógépét, és leült.

-Nem, egyáltalán nem. Csak volt egy furcsa álmom, ami után átaludtam az egész napot.

-Legalább jó nők voltak benne?

-Nem ez az érdekes, hanem ami történt. Valahogy olyan túlvilági találkozásnak mondanám – kezdte volna kifejteni álmát Gergő, ám nem túlzottan kötötte le vele Laci figyelmét, aki inkább monitora felé fordult, befejezve az evést. – Egy nő volt benne. Ennek hallatára Laci ismét felé fordult.

-Mintha egy angyal jelent volna meg a szobámban – folytatta Gergő.

-Angyal?

-Igen, legalábbis azt hiszem. Nem lehetett ember, mert akkor nem tudott volna megjelenni csak úgy a szobám kellős közepén.

-És? Jól nézett ki?

-Nem tudnám igazán megmondani. Olyan volt, mintha egyszerre több arca lenne. Minél inkább próbáltam megfigyelni a lényegét, annál kevésbé láttam. Mintha valamiféle aura vette volna körül.

-Aura? – kérdezett vissza hitetlenkedve a másik.

-Igen, de annak ellenére gyönyörűnek hatott. Ugyanakkor mintha maga lett volna a megtestesült béke és szeretet.

-Én azt javaslom, hogy nézesd meg magad az orvosoddal. De mielőtt elindulnál, ejtsd útba a tárgyalót, már reggel óta vár téged valaki.

-Kicsoda? Nem vártam senkit.

-Én sem, elhiheted. Ma tulajdonképpen az új kipufogórendszeremet akartam megrendelni Ausztráliából. Minden esetre jó az áru, az biztos, úgyhogy ha gondolod szívesen helyettesítelek.

Gergő elindult a szomszédos szobába jegyzetfüzetével, amit az iroda két szobája közül tárgyalónak használtak. Nem, mintha rengeteg emberrel kellett volna tárgyalniuk, de amikor belefogtak a vállalkozásba, úgy gondolták, hogy megadják a módját. A tárgyaló alig volt nagyobb, mint a másik helyiség, viszont valamivel otthonosabb hangulatot árasztott. A szoba egyik sarkában egy hatalmas pálma, középen dohányzóasztal üveglappal és két élénk színű kanapé. Gergő nem is nézett körbe, hanem egyenesen levetett magát az egyik kanapéra, a vendéggel szemben, miközben jegyzetfüzetébe írta fel a dátumot. Nem is nézett fel a vendégére.

-Fogadjunk, hogy ezeket a kanapékat te választottad ki. Pont olyanok, mint nálad – csendült fel vele szemben egy női hang, miközben még mindig nem nézett fel a jegyzetfüzetéből Gergő.

Ez a hang azonban ismerősen hangzott számára. A csodálkozástól nem is mert a másikra nézni azonnal. Csak remélni tudta, hogy felpillantva nem a tegnapi álma fog folytatódni, ám nem így történt. Végképp el kellett fogadnia a tényt, hogy vagy becsavarodott, vagy valami olyan dologgal találkozik éppen, amire nincs magyarázat.

-Gabi? Hogy kerülsz ide?

A nő látszólag ügyet sem vetett az elképedt Gergő kérdésére. Lábait maga alá húzva ült a kanapé egyik sarkában, körbefürkészve mindent a szobában. Aranylő, göndör fűrtjeivel beillett volna egy reneszánsz festménybe. Látszólag esze ágában sem állt válaszolni a feltett kérdésre.

-Gondolom, nem azért jöttél, hogy kiadjál valamit – próbálta Gergő oldani a helyzetet. Gabi ekkor fordult csak a másik felé.

-Én nem jöttem, én mindig itt vagyok, csak nem mindig engedem, hogy meglássonak. Szóval, te rendezted be ezt az irodát?

-Igen, én rendeztem be – válaszolt megadóan Gergő. –Elmondanád végre, hogy mit akarsz?

-Én semmit. És te?

-Mit akarok én? Lássuk. Sok pénzt, sok nőt és egy gyors kocsit, de csak akkor, ha te vagy az aranyhal a meséből, aki valóra váltja három kívánságomat.

-Ne legyél cinikus, rosszul áll neked, mondtam már! Akkor is ki fogom találni, hogy mi a vágyad. Vagy talán vessem be az angyali lényemet?

-Inkább ne, ha kérhetném! Még a végén át találna aludni a fél életemet.

-Miért? Talán nem ezt tetted egész eddigi életedben? Gyerünk, ki vele!

-Ha mindent tudsz rólam, akkor miért kérdezed?

Gabi arca egy pillanatra elkomorult, amitől Gergő egy kicsit zavarba jött. Eddig is tudta magáról, hogy bárkit meg tud sérteni, de hogy még egy angyalt is, azt azért nem gondolta volna magáról.

-Igazad van, én ismerlek. Azt szeretném tudni, hogy te ismered-e önmagadat. A legtöbb ember csak hiszi, hogy ismeri önmagát, de tulajdonképpen csak szerepet játszik. Én azt

szeretném tudni, hogy te melyik vagy ezek közül. Másrésztől nem akarok tőled semmit. Tulajdonképpen nem is nagyon van olyan, amit egy szájalmas földi lénytől akarhatnék.

-Akkor miért vagy itt?

-Szeretek emberek között lenni. Néha szórakoztató.

-Mi a szórakoztató benne?

Gabi eltűnődött, a plafont kémlelve.

-Lássuk csak. Jópofa, ahogy udvaroltok, vagyis ahogy játszotok egymással, mert általában csak játszotok egymással. Ha szerettek valakit, akkor bántjátok és úgy tesztek, mintha ügyet sem vetnétek rá. Inkább elmentek mással, mert nem mertek oda állni a másik elé, és elmondani, hogy mit is éreztek. Rendszerint értelmetlen dolgokra pazaroljátok az időtöket, ugyanakkor csodálatos dolgok mellett mentek el úgy, hogy egy másodpercet is rászánátok. A nők úgy tesznek, mintha férfiak lennének és fordítva. Ebből mókás jelentek szoktak születni. Ezek a kedvenceim.

-Ennyi?

-Azt hiszem igen – nézett újra Gabi Gergő szemébe. –Ja, és imádtok háborúzni. Ezt majdnem elfelejtettem. Nagynak tűnni anélkül, hogy tisztában lennétek az emberi nagyság fogalmával. Az emberek többsége még értelmező szótárból sem tudja kikeresni, hogy mi az az erkölcs, lovagiasság, becsület.

Gergő elgondolkodott.

-Ennyire szájalmasak lennének szerinted?

-Nem, egyáltalán nem. Én a szájalmas helyett inkább az érdekest használnám. Van azért valami, ami vitathatatlanul tiszteletre méltó.

-Nocsak, mi lenne az? – kérdezett vissza meghökkenve Gergő.

-A kitartás – vágta rá Gabi, majd egy kis gondolkodás után még hozzátette – És a vaníliafagyi.

-Kitartás?

Gergő egyáltalán nem számított arra, hogy ezt a választ kapja kérdésére. Bár ha jobban belegondolt, a történetek után ezen kellett volna legkevésbé meglepődnie.

-A kitartás, ami azt mondatja veletek, hogy mégis érdemes. Én nem lennék rá képes. Nem lennék képes megbocsátani, ha megbántanak. Újra szeretni, ha összetörték a szívem, vagy reménykedni, amikor nincs miben.

Gabi Gergő tekintetét kereste, hogy megpróbálja kifürkészni annak reakcióját, ám az ugyanazzal a hitetlenkedő tekintettel figyelte tovább. Amikor látta, hogy a másik még mindig idegenkedik tőle, folytatta.

-Ne is foglalkozz velem, mintha itt sem lennék, tégy mindent úgy, ahogy szoktál. Csak egy kis időről van szó.

-Kis időre? – kérdezett vissza Gergő. –Miért csak kis időre.

-Hoppá, már megint – válaszolt zavartan Gabi. –Nem érdekes, néha összevissza beszélek.

Gergő ekkor már kezdte belátni, hogy nem tehet mást, bele kell mennie a játékba. Azt ugyan még mindig nem tudta, hogy végképp elbúcsúzhat a józan esztől, vagy éppen csak olyan dolgot él át, amelyhez fogható még nem történt ezen a világon, azonban ez nem változtatott semmin. Pillanatnyilag el kellett fogadni a tényt, hogy egy tüneményes teremtmény jelent meg az életében, aki nem tágít. Pontosan nem tudja ugyan, hogy mit akart tőle, de rövidesen valószínűleg fény derül rá.

Ugyan nem tervezett be erre a hétre angyalal való találkozást, de mégsem kellett túlzottan felborítania a heti programját. Tulajdonképpen nem is igazán lett volna mit

felborítania. Egyedül élt, egy alig-alig, sőt mondhatni egyáltalán nem üzemelő kiadót vezetett, amit csak azért neveztek kiadónak, mert a tevékenységi kör megnevezésénél az ügyvédjük éppen ezt javasolta adózási szempontból. Végül is miért ne, gondolták akkor Lacival, amikor belevágtak. Igaz, akkor már kevésbé tűnt jó ötletnek, amikor az illetőt elvitték adócsalásért, de hát ügyvédi körökben előfordul az ilyesmi, nem nagy dolog. Valójába azt az igen kedvező kölcsönt emésztették fel, amit legnagyobb és egyetlennek mondható támogatójuktól kaptak. Az illető rengeteg, irodalommal kapcsolatos dolgot támogatott. Azt, hogy honnan szedte a pénzét, azt senki sem firtatta, és az igazat megvallva, ők sem kérdezték, amikor megkereste őket annak ügyvédje. Ők foglalkozhattak azzal, amivel szerettek volna, az illető pedig leírhatta az összeget az adójából. Gergő szíve szerint szeretett volna valami jelentőset alkotni. Valamit, amire büszke lehetett később, ami megőrzi a nevét az utókor számára. Kezdetben azt hitte, hogy ez egyszerű lesz, később már csak arra tudott koncentrálni, hogy ne felejtse el, hogy mit is akart, amikor belevágott az egészbe.

-Rendben – törte meg a csendet Gergő. – Akkor mi legyen az első, mit szeretnél csinálni?

-Nem tudom. Te mit szeretnél csinálni? Mi az, amire soha sincs időd mostanában?

Gergő egykedvűen figyelte, ahogy a táj gyorsan szalad szemei előtt. A rövidtávfutó fák mögött lassan úsztak tova a szántóföldek és néha egy-egy falu. A kristálytisza kék égen ott ragyogott a nap, melynek fénye néha hunyorgó fénycsóként vibrált a fülkében, amikor valamelyik fa koronája elállta annak útját. A fülkében a robogó kerekek sikítása tompa suhogássá szelídült. Gergő körbefordította tekintetét, ám nem látott senkit sem maga körül. Egy darabig még bámult ki az ablakon, majd egy hirtelen elhatározással a büfé kocsis felé vette az irányt. Nem mintha túlzottan éhes lett volna, csak gondolta elüti valahogy a több órás út egy részét. A kocsik folyosóján csak pár embert látott menetközben, amint cigarettázás közben kifújják a füstöt az ablakon keresztül. Ahogy eljutott a kocsis végéig és felnyitotta az ajtót, fülét megcsapta a lábai alatt robogó sínpár fűlsüketítő robaja. Megragadta a másik kocsis izgő-mozgó ajtajának kilincset, és átment a másik szerelvénybe. Még kettő vagy három ilyen akadályon vágott át, amíg elért úti célja végéhez. Megérkezve a jellegzetes látvány fogadta. Az egyik oldalon pár utas, amint békésen fogyasztja a sörét csak úgy pohár nélkül, üvegből. A másik oldalon pedig egy pult, mögötte egy bájos teremtséssel. Gergő a pult felé vette az irányt, miközben végigmérte a vendégközönséget. Egy középkorú férfi, vállán fekete, földig érő ballonkabát, lábánál tömött kizsitáska. Állán helyenként őszbe vegyülő borosta, homlokán évtizedek mélyítette ráncok. Keze úgy emelte szájához az üveget, mintha egész eddigi életében készült volna erre a pillanatra, egyetlen felesleges mozdulatot sem téve. Vele szemben, a másik asztalnál egy harminc év körüli elegánsan öltözött nő, fülében vállára lógó fülbevaló, kezén, mellyel gözölgő kávéját kavargatta, karikagyűrű. Fürkésző tekintetével kíváncsian figyelte, hogy hány tekintet tapad rá, készen állva, hogy sokat sejtető pillantással viszonzza a szerencsést. Öltözéke alapján mindene meglehetősen amire szüksége lehetett, tekintete alapján viszont hiányzott valaki az életéből, akiért érdemes lett volna nap, mint nap felöltenie nőiességének minden kellékét.

-Mit adhatok? – kérdezte Gergőt a felszolgálónő.

-Egy kávé kérnék – válaszolta unottan.

Gergő figyelte, ahogy a nő előveszi a kis csészét, majd egy termoszból kitölti a fekete folyadékot.

-Parancsoljon.

-Köszönöm!

Gergő olyan gondal kavargatta a csészében a kávé, mintha az megbabonázta volna.

Nem is vette észre, amikor egy feltűnően csinos nő érkezett a kocsiba.

-Te nem is szoktál kávé inni – szólította meg, mikor mellé ült.

-Valóban, nem is tudom, hogy miért rendeltem. Kéred? – fordult Gabi felé a férfi, miközben odatolta a csészét.

-Köszönöm, nem élek vele. Kerestelek a kabinban, de nem találtalak.

-Igen, gondoltam elütöm az időt, amíg odaérünk. Más részről gondoltam megnézem közelebről Hasfelmetsző Jacket magamnak.

-Kicsodát? – kérdezett vissza meghökkenve Gabi.

Gergő nem válaszolt, csak fejével a borostás, táskás ember felé biccentett.

-De ő nem is így nézett ki.

A férfi egy kicsit meglepődött, hogy Gabi nem vette észre, hogy csak ugratja.

-Persze, hogy nem, csak gondoltam, hogy akár ő is lehetne ilyen ábrázattal.

-Igen, de őt ismertem, elég kellemetlen figura volt – válaszolt sértődötten Gabi. – Még csak nem is hasonlít.

-Rendben, hagyjuk, nem érdekes. Úgy látszik, nálatok nem szoktak sűrűn viccelődni.

-De szoktak, csak nem akkor, amikor emberi lelkekről van szó.

-Miért, az talán tabu? – kérdezte meglepetten Gergő.

-Túl értékes ahhoz, hogy csak úgy viccelődjünk vele. Másrészt te nem látod azt, amit én látok. Ha te is belelátnál abba az emberbe, akkor te sem viccelődnél vele.

Gabi enyhén haragos tekintete most egyszerre megváltozott, ahogy befejezte a mondatot.

Gergő sejtette, hogy kéretlen angyala mire készül.

-Nem, és nem! Ne is álmodj róla, hogy más lelkét fogom nézegetni – fortyant ki belőle tiltakozás képpen.

-Miért nem? Ilyenben amúgy sem volt még részed. Na, kit választasz? A hasfelmetszőt, vagy a végzet asszonyát? Ne akard, bevessem angyali képességemet!

Mivel Gabi elég elszántan nézett, Gergő pedig tisztában volt vele, hogy ha akarja így is, úgy is ráveszi, így inkább nem ellenkezett tovább.

-Rendben, legyen a végzet asszonya.

-Tudtam, hogy őt fogod választani.

-Akkor minek kérdezted?

-Ha nem kérdezhetnék, ha tudok valamit, akkor sosem kérdezhetnék, és az unalmas lenne.

Gergőt egy kicsit felbosszantotta, hogy Gabi minden lépést ismeri.

-Akkor legyen a hasfelmetsző.

-Azért, hogy ne legyen igazam? – kérdezte Gabi.

-Talán.

-Ha neked ettől jobb, legyen.

A nő finoman megérintette a férfi kezét, majd lehunyta szemét. Ami ezután következett az furcsábban hatott Gergőre, mint bármi más eddigi életében.

Szeme sarkából látta, amint a harmincas srác odasétál pulthoz és rendel. Figyelte, ahogy a felszolgáló kitölti a termoszból a kávé, és odatolja a vendég elé, aki nem ivott bele, csak lassan kavargatta kanálával. Látta, ahogy a következő percben belép egy göndör hajú

tünetemény, és mellé ül, majd megszólítja. A nőről nem tudta volna megállapítani, hogy hány éves. Ugyanúgy tűnt érett nőnek, mint kamaszlánynak. Ahogy tüzetesebben megfigyelte a múltjának egy sötét démonját ismerte fel benne, akiről úgy hitte, hogy már réges-régen megszabadult. Persze az a nő nem lehetett az, akihez neki köze volt. Sajnos már nem.

Felemelte az előtte álló sörösüveget és nagyot kortyolt belőle. Több mint huszonöt éve történt az, amit most felidézett benne ez a teremtés, azonban most újra hallotta annak elbűvölő nevetését. A felcsendülő, vidám zene, és gyerekzsivaj ismét felzendült. Az előbbi percen még körülötte lévő világ léggömbként pukkant szét. A büfé kocsifalai semmivé foszlottak, és ő ott állt a hatalmas cirkuszi sátor előtt, amin gyerekek tucatjai mennek be nevetve, anyjuk karjába kapaszkodva, kezükben hatalmas, rózsaszín vattacukor költeményekkel. Rajta szokásos fellépő ruhája, oldalán csillogó pisztoly vaktöltényekkel, amit a kiskrapekok úgy imádnak. Még akkor is, ha ez csupán egy jó felépített illúzió és a fegyverben vaktöltények lapulnak.

Mindez persze nem számított nekik, őket elkápráztatta a lövések hangja és a csőből előtörő füst. Néha elgondolkodott, hogy miért tetszik egy gyereknek egy ilyen erőszakot sugárzó tárgy, amit a revolver, ami csak fájdalmat és félelmet adott ennek a világnak. Azonban rájött, hogy ők nem az erőszakot látják benne, ha elsüti a fegyvert, hiszen a legtöbbjük hála istennek nincs tisztában a fegyverek igazi mivoltjával. A szemükben ő hősnek számított, és a lelkük mélyén rejtőző hős cowboyt testesítette meg, aki egyedül szembe száll a világ összes gonoszságával. Tíz vagy tizenöt éve utazott már a társulattal városról-városra, faluról-falura. Nem tudta pontosan megmondani az idejét, hogy mikor csapódott a társulathoz. A sok-sok év egyetlen boldog pillanattá olvadt össze emlékeiben. A társulat minden tagját szerette, és ők is szerették őt. Felnéztek rá, meghallgatták és adtak a véleményére. Érezte a csodálatot, amit azzal vívott ki, hogy sohasem hibázott. Egy képdobáló ugyanis nem hibázhat sokat, és ő sohasem hibázott. Soha egyetlen balesete sem volt, ami az ő hivatásában meglepő.

Az előadás megkezdődött, ám neki még akadt néhány perce, mielőtt jelenése lett volna a porondon. Ezt az időt általában partnerével és egyben élettársával töltötte. Itt ismerkedtek meg a társulattal. Szerelem első látásra, amolyan tűz és víz ellentétéből fakadó végzetes és soha ki nem alvó kapcsolat alakult ki köztük, amiért ő nagyon szerencsésnek tartotta magát. Pontosán tudta, hogy ez nem sok embernek adatik meg a Földön. A legtöbben csak elképzelni tudtak ilyesmit, vagy láttak valami hasonlót a filmvászonon, vagy olvashatták egy romantikus könyv lapjain. Náluk az élet írta meg ezeket a sorokat. Csak résnyire nyitotta ki a lakókocsi ajtaját, hogy meglesse élete párját, aki ilyenkor öltözött át. Figyelte testének gyönyörű vonalát és minden mozdulatát. Ez a kis gyerekes csíny egyfajta játéknak számított nála. Előadás előtt úgy tekintett rá, mintha még csak most kívánná meghódítani a szívét, hogy az előadás befejeztével, amikor ismét átöleli, újra átélhesse azt a pillanatot, amit az első öleléskor.

Ahogy nem tudta pontosan megmondani, mikor lépett fel először a társulattal, azt sem tudta megmondani, hogy hanyadjára talál célba pengéjével.

A következő pillanatban már ott állt a függöny előtt, várva, hogy felkonferálják. A függöny felgördült, a zene megszólalt és a fények részegeződtek. Ő elővette fegyverét és párat lőtt a levegőben a közönség nagy tetszésére. Gyorsan felpattant másik segítőjének, Hajnalnak hátára, hogy tegyen pár kört a porondon, majd következett a záró szám. Figyelte, ahogy kedvesét segítői odakötözik egy kerékhez, és megpörgetik. Ő megragadja

késit és felkészül. Szemével pontosan követi a forgó kerék mintáit. Vár ameddig szeme előtt kialakul annak enyhén összefolyó mintázata. Összpontosít, hogy átvegye a forgás ritmusát, majd hirtelen előreleendíti karját. A mozdulat energiája egyetlen ponton, kézfejen keresztül adódik át a kirepülő késnek, ami hajszálpontosan célba talál. Még négyszer ismétli meg a mozdulatsort, minek hatására a közönség tapsviharban tör ki. Most jön azonban a neheze. Az egyik segítő beköti a szemét, és újra megforgatják a kereket, ő pedig ismét kezébe vesz egyetlen kést. Most már csak belső órájára és forgó kerék kereplő hangjára hagyatkozhat. Csukott szemei előtt ugyanúgy kell látnia azt, ami az imént. Kivár pár pillanatig, majd eldobja a pengét. Innen már nem látja, mi történik, csak várja a közönség tapsát, ami ezúttal elmarad. Érzi, hogy valami nem úgy megy, mint szokott. Szemét még mindig eltakarja a kendő, amikor hallja, hogy a kerék forgása lassul, végül megáll. Hallja, amint a közönség egy emberként felmorajlik. A morajlásba néhol belevegyül egy-egy gyereksírás.

-Csak egyetlen hibás mozdulat. Vajon hogyan történhetett? Nem bírom felfogni. Ha akkor nem lépek fel, vagy jobban figyelek... Nem értem, hiszen sohasem hibáztam? – tört ki hangosan Gergőből.

Gabi elengedte kezét, és maga felé fordította annak fejét, hogy szemébe nézhessen.

-Semmi baj, most már vége.

Gergő ennek hatására kezdett magához térni, mint aki borzalmas álomból riad. Légzése szaporábbá vált, majd kezével megtörölte izzadó homlokát. Fejével még mindig Gabi felé fordult, ám nem jutott azonnal szóhoz. Szinte látszott, ahogy szavai próbálnak ismét felszínre törni. Végül erőt vett magán.

-Ilyet, soha többé ne tegyél velem – mondta haragosan! –Soha többé, akár angyal vagy, akár sem! Megértetted?

Gabi nem szólt semmi, csak megértően bólintott.

-Csak meg akartam mutatni, hogy ti emberek többek vagytok annál, amint amennyit egymásról gondoltok annak külseje alapján. Az a férfi még az előbb nem jelentett többet számodra, mint egy jelentéktelen, vicces kinézetű figura, aki magányosan issza a sörét. Most, hogy ismered a történetét, már több. Egy tragikus hős, aki elvesztett mindent, ami valaha kedves volt számára.

-Na várjunk csak egy percet! Te ezt az egészet ki is találhattad. Van hozzá hatalmad, hogy elhited velem az egészet, nem igaz?

-Számít ez valamit? Máshogy néznél talán rá, ha kiderülne, hogy csak ámítotalak az előbb? – kérdezett vissza Gabi.

Gergő egy rövid ideig nem tudott mit felelni.

-Nem – válaszolt végül.

-Emberek, mitől lesz valaki több vagy kevesebb a szemetekben? Minden történetnek több igazsága van, és mindenki mást és mást választ a saját igazának.

A férfi erre nem tudott mit felelni. Kifizette a kávéját és visszaindult a kabinjába. Pár perc múlva amúgy is megérkeznek. Gondolta jobb, ha összeszedi a cuccát. Csak a kabinjába érkezve jutott eszébe, hogy egyáltalán nem is hozott magával semmit kabátján kívül.

Gergő különösebb cél nélkül indult el az állomásról oldalán alkalmi angyalával. Csendben haladtak egymás mellett. A helyzet túl bizarrnak bizonyult azon, hogy töprengjen annak mivoltán, inkább csak hagyta magát sodródni az események áradatával.

-Mit szólsz egy sétához?

-Ha sétálni akarsz, sétáljunk – válaszolt Gabi. –Merre akarsz indulni?

Gergő szétnézett a kivilágított utcákon, ami a nappali műszak végeztével átadta magát az éjszakának. Az utak helyet adtak a taxik sokaságának, akik mámoros utasaikat igyekeztek hamar hazaszállítani. A volán mögött báránybőrbe bújt farkasok, akik villogó szemekkel lesték következő áldozatukat, hogy gyorsan elvihessék őket, remélve, hogy belefér még egy fuvar.

-Nem is tudom, azt hiszem arra jó lesz – válaszolt Gergő, kezével mutatva az irányt.

-Rendben.

Elindultak a kihalt utcán. Órák teltek el, és ők csak mentek, mint két ember, akik tartanak valahová. Keresztülvágtak tereken, parkolókon, utcákon és villamos síneken. Végül egy parkban kötöttek ki. Nem szóltak egymáshoz, nem kérdeztek egymástól és nem is találkozott pillantásuk. Valójában nem volt céljuk. Legalábbis Gergőnek. Olyannyira elmerültek ebben a céltalan sétában, hogy Gergő nem is vette hirtelen észre, amikor valaki útját állja.

-Elnézést, láthatnám a meghívótokat?

Gergő felpillantva egy nagydarab embert látott maga előtt, fülében valamiféle fülhallgatóval, kezében pedig egy adóvevővel. Ahogy jobban körülnézett, vette csak észre, hogy a park kavicsos útja itt véget ér, és a nagydarab fickó egy kőkerítés bejáratában áll. A bejárat mögül ünnepség zaja hallatszódott. Ez kissé megnyugtatólag hatott Gergőre, elvégre mégiscsak szokatlan lett volna, hogy egy park kellős közepén csak úgy meghívót kérjenek tőle. Első gondolattól vezérelve hátat akart fordítani, de hirtelen mást gondolt.

-Persze, a meghívót – mondta teljes természetességgel, miközben elkezdte kutatni farmerkabátja zsebeit. –Nem nálad vannak? – fordult végül Gabihoz, aki teljesen meglepődött arckifejezést vágott. –Talán a retikulődben lesz – próbálkozott tovább Gergő észre sem véve, hogy a nőnél nincs is retikul.

-Micsodámban?

-Nálad nincs táska?

-Miért lenne?

-Most mondja meg, nő az ilyen? – kérdezte a biztonsági őrhöz fordulva Gergő, aki erre hirtelen nem tudott mit mondani.

Gabi, aki addigra rájött, hogy mire megy ki a játék, már éppen arra készült, hogy egy kis trükköt dobjon be, amivel megoldja a helyzetet, ám ekkor váratlanul bentől egy ittas hang kiáltott feléjük.

-Te vagy az? Tényleg te vagy az? Mit vacakolsz ott a bejáratnál? Nem engednek be?

Gergő a hang irányába fordította a tekintetét, ám egyáltalán nem ismerte fel az illetőt, akihez a hang tartozott. Azonban mit sem törődve ezzel felvette legelfogadhatóbb baráti mosolyát, amit rég nem látott ismerősök köszöntésére tartogatott, és magabiztosan elsétált az ő mellett, egyik kezét magasba emelve.

-Ki ez? – kérdezte Gabi.

-Fogalmam sincs.

Beljebb érve egy éppen tetőpontja felé közelgő összejövétel nyomait lehetett felfedezni. A medence mellett egy nagy sátorból diszkózene dübörgött, a kertben pedig sárga nadrágkosztümbe öltözött hostess-ek járkáltak körbe poharakkal megrakott tálcákkal. A fákon égősorok csüngtek, és mindenfelé ugyanolyan formájú lampionok lógtak. A sátor körül pár ember járkált bizonytalan léptekkel. Majd mindenkinek a kezében pohár, akinek pedig nem, az éppen a környező bokroknál végezték ügyes-bajos dolgukat.

-Miféle buliba csöppentünk – szegezte a kérdést Gabi Gergőnek. –Születésnap? Esküvő?
-Nem, ez valami más, vadabb. Elnézést kisasszony – állította meg Gergő az éppen előttük elsétáló hostess. –Merre kaphatnék valami töményet?

-Csak a bor és a sör van ingyen, sajnós mással nem szolgálhatok.

-Értem, akkor azt hiszem átmenetileg ez is megteszi. Köszönöm!

A férfi leemelt két poharat a tálcáról és az egyiket Gabi felé nyújtotta, miközben figyelte, ahogy a hostess eltűnik a szeme elől.

-Céges buli. Ahogy elnézem, a medence mellett akad még hely.

-Rendben, telepedjünk le.

A medence vize még elég tiszta volt. Az alját borító mini mozaikot még csak helyenként tarkították üres üvegek, intimebb ruhadarabok és összetört lámpa búrák. A körülöttük szétszórtan mulatozó emberek kezdtek kivetközni megszokott, mindennapi énjükből.

Egyesek még büszkeségből próbálták megőrizni tartásukat, míg mások alig várták, hogy eldobhassák, mint egy szennyes ruhát. Az est fő szervezője, aki minden valószínűséggel csak felkérésre színlelte az elengedett házigazda szerepét teli torokból ordított mikrofonjába. Mindezt ugyan a sátorban tette, ám hála a technika vívmányainak, mindenfelé akadt egy hangfal, amiből hallható volt a kiáltás. Mintha mindenkit menetrendszerűen emlékeztetni kellene arra, hogy miért is vannak itt.

-Miért szerveznek ilyen bulikat a cégek? – törte meg a csendet Gabi.

Gergő egy kicsit elmosolyodott.

-Melyik választ szeretnéd hallani? A hivatalosat vagy az enyémet?

-Mind a kettőt.

-Segít levezetni a cégen belüli feszültséget, közelebb hozza a dolgozókat egymáshoz, akik így kötetlen formában tudják megbeszélni azt, amit esetleg a nem túl barátságos irodákban nem tudnának, vagy éppen nem lenne idejük elmondani. Kifelé a jól menő, gazdaságilag feltörekvő, dinamikus vállalat benyomását kelti, aki a piac komoly szereplője. Továbbá reprezentációs költségként elszámolható az egész.

-Gondolom ez volt a hivatalos magyarázat.

-Pontosan. Valójában ingyen van a kaja és a pia. Legalábbis többnyire. Nagy a cirkusz és a felhajtás, van zene, és egy percre azt az illúziót keltheti mindenkiben, hogy a munkája fontos a cég számára. Tulajdonképpen mindenki megtalálhatja a számítását ezeken a bulikon. Ha éppen fel akarsz szedni valakit, vagy éppen el akarod engedni magadat, akkor ez az ideális alkalom. Ha szerencsénk van, akkor láthatjuk a vezérigazgatót részegen beleesni a medencébe. Itt nincsenek korlátok. Nyugodtan lehányhatod a főnöködet, mert nagy valószínűleg ő is filmszakadásos részegek népes táborához tartozik, úgyhogy fogalma sem lesz másnap arra, hogy mi történt itt.

-Úgy látszik, nem rajongasz túlzottan ezért.

-Nem teljesen erről van szó. Csak én máshogy élem át az ilyen alkalmakat. Érdekesnek mondanám. Csak egy kicsit változtatunk a helyszínen és a játékszabályokon, és az eredmény egy teljesen más színdarab ugyanazon szereplőkkel.

-Akkor ezek szerint te csalsz.

Gergő ismét elmosolyodott.

-Ha te mondd, akkor biztosan – mondta, miközben fenéig ürítette poharát, majd folytatta. – Látod ott azt a lányt, kezében a tálcával? Ez az este számára csak egy munka ahol csomó kellemetlenkedő embert kell kiszolgálnia. Ami az egyiknek gondtalan szórakozás, a másoknak munka.

Ahogy maga is megfigyelte a lányt, akire az imént mutatott, arca ismerősnek tűnt számára. Az alak a medence másik oldalán állt. Arcát alulról világította meg a medence aljáról feltörő, táncoló fény. Ahogy jobban megfigyelte, egyre inkább bizonyossá vált számára, hogy Szilvit látja. Abban a pillanatban túl valóságértelmennek tűnt ez a furcsa véletlenszerű találkozás. Persze ha észrevette volna, ahogy Gabi bal szemével rákacsint, akkor a következő pillanatban nem hajította volna a poharát a medencébe és indult volna el az ismerős női alak irányába.

Gergő számára a külvilág egyetlen, apró és jelentéktelen pontba sűrűsödött a maga összes történéseivel. Még az sem zökkentette ki, amikor a vezérigazgató hangos csobbanás közepette beesett a medencébe. Már majdnem odaért a nőhöz, amikor az hátat fordított neki és elindult. Ő követte. Átvágtak a sátoron, ahol az emberek tudatos éne átadta testük irányítását ösztönös önmaguknak. Gergő is érezte a ritmust, ami belülről verte tüdejét, mint egy hatalmas dobot. Az izzadt testek néhol teljesen egymásba gabalyodtak.

Tekintetek szikráztak egymással találkozáskor, buja vágyak öltöztek formát csábító mozdulatokban. A szavak elvesztették jelentőségüket és átadták helyüket a testbeszédnek, mely válaszképpen fejezte ki az addig mélyen elrejtett érzéseket. Gergő azonban csak egy idegenként vágott át ezen a dzsungelen, követve a nőt.

Ahogy kiért a sátorból újra megcsapta az éjszaka megnyugtató hűvöse. A nő, aki még az imént a szeme előtt haladt, eltűnt előle. Kétségbeesve kereste az alakot, amíg végül ismét rálelt. A nő ott állt úgy tőle ötméternyire, a park egyik kis tava mellett, a korlátra támaszkodva és kémlelve a sötét víztükröt. Ő odalépett mellé, és ránézett. Látta már ezt a tündéri arcot máskor is, ám mindig megfogta annak gyönyörűsége. A gyönyörű nem is a megfelelő szó, inkább lélegzetelállító. Így álltak egymás mellett pár másodpercig, szólanul.

-Amióta megláttalak azon jár az eszem, hogy hogyan mondjam el azt, amit érzek veled kapcsolatban – kezdett bele végül Gergő, minek hatására Szilvi felé fordította tekintetét. – Pedig olyan egyszerű, és végig itt volt a nyelvemen. Milliószer játszottam el fejemben a jelenetet, pedig csak annyit kellene mondanom, hogy te vagy a leggyönyörűbb nő a Földön és szeretnék minden nap melletted ébredni. Kinyitni a szemem és nézni téged, ahogy békésen alszol, ahogy arany fürtjeid elborítják félig arcod. Azzal a tudattal indulni reggel munkába, hogy várnak, ha hazaérek, vagy van kit várnom, ha én érek haza előbb. Semmi sem számítana körülöttünk. Az egész világ darabokra szakadhatna, az sem számítana. Csak te és én, esetleg kutya, bár tulajdonképpen nem is szeretem a kutyákat. Tudom, hogy szebbeket kellene mondanom neked. Valójában le kellene hozom a csillagokat az égről, nem számít meddig tart. Vagy eljátszanom a Rómeó és Júlia erkélyjelenetét egy felhőkarcoló tetején. Mégis, ez a leggyönyörűbb dolog a világon, mit csak el tudok képzelni. A többi csak felesleges szófacsarás lenne, és ki tudja, talán tényleg csak ennyi kell egy emberöltőnyi boldogsághoz. De ha te nem így látod, semmi baj, túléltem valahogy. Kicsit szomorúbb leszek, de gazdagabb azzal a tudattal, hogy talán egy másodpercig egy közös jövő álma kötött össze minket.

Gergő befejezve vallomását, mélyen a nő szemébe nézett, ám legnagyobb meglepetésére nem Szilvi arca köszönt vissza. Nem tudta mire vélni a helyzetet. Nem ivott annyit, hogy ekkorát hibázzon. A nő ezzel szemben csak kedvesen rámosolygott.

-Nagyon kedves, de sajnos már van, aki mellettem ébred minden reggel és két kutyám is van, de azért nagyon hízelgő ajánlat.

Gergő zavarodottságát leplezendő elkezdett magyarázkodni, és biztosította őt, hogy valakivel összekeverte és talán az alkohol is jobban hatott rá, mint várta volna. Végül, amikor ismét magára maradt, a korlátra támaszkodva tovább rágódhatott a baklövésén.

-Jó a buli, Rómeó?

Nem is kellett hátrafordulni, hogy tudja, Gabi áll mögötte.

-Te akartad, hogy Szilvit lássam egy vadidegenben. Remélem, élvezted a gonoszságodat!

-Csak kíváncsi voltam valamire, ennyi az egész.

-Mire az ég szerelmére? Kíváncsi voltál, hogy hülyét csinál-e magából valaki, ha szerelmes? Igen, képzeld, hülyét csinál! Nem azért vagy talán itt, hogy segíts nekem?

-Én nem segíteni jöttem. Miért, talán mondta ilyet valaha is? – kérte ki magának felháborodottan Gabi, majd látva, hogy mélyen belegázolt Gergő lelkébe angyalian édessé téve hangját folytatta. -Ne haragudj, csak tudni akartam, mit mondanál, ha meglenne az alkalom ahhoz, hogy elmond.

-Akkor el kell keserítselek, ezt nem az alkalom szülte. Már rég megszülettek ezek a mondatok a fejemben.

-Akkor mért vannak még mindig ott, és nem a nyelveden?

-Menjünk! Nem tetszik már ez a hely.

Gabi érezte a másik haragját, és meg is értette. Azonban célja több volt, mint egyszerű játék, de nem árulhatta el neki. Csendben haladt mellette, tartva a tisztes távolságot, hagyva, hogy feldolgozza a történeteket. Eközben erősen koncentrált, hogy megtalálja egyetlen lelket, aki éppen lefekvéshez készülődött, készen arra, hogy álomba szenderüljön.

-Szép álmokat, kedves!

-Hízelgéssel nem mész semmire. Haragszom rád – fortyan fel Gergő, nem is sejtve, hogy Gabi nem hozzá szólt az imént.

-Azt akarja nekem mondani, hogy ebben nincsen paradicsom? Szeretném felhívni a szíves figyelmét, hogy a piros izé, ami ott folyik minden irányban, na az a paradicsom. Ha ételben nem is látott még sűrűn ilyet, akkor talán a mozivásznon már igen. Tudja, ami folyik az emberekből a lövöldözés után. Csak tudnám, hogy minek megy az ilyen ember étterembe, aki még az alapvető élelmiszerek kinézetével sincs tisztában? Egyáltalán maga a Földről származik, vagy a szomszédos galaxisból? Nem mondom, ha nem ismeri fel az articsókát, arra még azt mondom, hogy előfordul. Az lesz a legjobb, ha hozok magának két pirítós kenyeret, abban könnyű eltájékozódni.

Szilvi felkapta a tányért a vendég elöl és eltűnt a konyha lengő ajtója mögött.

-Két szelet pirítós lesz - hallatszódott még tompán.

A következő pillanatban ismét megjelent, ám addigra már a vendégnek nyoma veszett.

-Pirítós törölve – szólt vissza a konyhába.

Ugyanebben a percben egy feltűnő jelenség lépett be az étterembe. Hosszú, egyenes fekete haj, apró, mindenhol rövid, pár helyen szakadt farmerkabát, hozzá térdig erő farmernadrág, alatta rózsaszín necc harisnyával. A nő intett Szilvinek és elindult felé,

miközben az egyik kezében lévő szatyorról kis híján fejbetalált egy békésen evő vendéget. Ez azonban cseppet sem zavarta a jövevényt. Mosolygó arccal ült le Szilvi elé, aki éppen hatalmas bögréjét két kezében tartva kortyolgatta kávéját.

-Szia, Viki cica. Mit találtál?

-Nem fogod kitalálni – kezdte sejtelmes hangon a másik.

Szilvi most nem volt abban a hangulatban, hogy belemenjen a játékba, még akkor sem, ha legjobb barátnője kéri rá.

-Igazad van, nem fogom.

Viki haragos arckifejezésre váltott Szilvi gorombasága miatt.

-Undok vagy! Nem baj, akkor is megmutatom – folytatta, újra felvéve széles mosolyát, majd előrántott egy falatnyi, rózsaszín topot szatyrából, közepén egy vörös, rúzsnyomot imitáló mintával. –Na, milyen? – kérdezte diadalmasan.

-Nem rossz.

Viki csalódottan eresztette le karját, az előbbi mosoly pedig szertefoszlott.

-Mi van veled? Ki veled!

Szilvi kortyolt egyet bögréjéből, ami mögül épp csak kilátszott feje.

-Rossz napom van és minden vendégem elviselhetetlen. Vagy én vagyok elviselhetetlen velük?

-Ez minden nap így van, de attól még nem szoktál ilyen lenni velem.

-Nagyon vicces – felelte gunyoros mosoly közepette Szilvi.

-Ezt igazán megérdemelted, édes. Na, hallani akarom! Ez még nem lehet az igazi ok.

A pincérnő még várt egy kicsit, mielőtt belekezdett.

-Este volt egy furcsa álmom.

-Én mondtam, hogy ne egyél annyit este. Nem emlékszel? Múltkor olvastam abban a magazinban.

-Nem azt mondtam, hogy nem tudtam aludni, csak furcsát álmodtam. Korán feküdtem le, bár nem szokásom, de tegnap valahogy más volt. Hívogatott az ágy, mintha valaki azt mondogatta volna folyamatosan, hogy aludnom kell.

-De ugye nem olyan hangok voltak, amiket én hallottam múltkor?

-Amikor belezúgtál a pszichiáteredbe?

-Aha.

-Nem, ez nem ilyen volt. Ahogy lefeküdtem, azonnal álomba zuhantam. Olyan kristálytisztán láttam mindent, mintha ébren lettem volna. Valami partin lehettem, mint felszolgáló, ami furcsa, mert ilyen helyen még sohasem dolgoztam, és nem is akarok.

Nem tudom, hogy miféle parti lehetett, egyetlen arcot sem ismertem fel.

Szilvi ezen a ponton hamisan elmosolyodott, miközben szemével a semmibe révedt.

-Kivéve egyet. Amikor megláttam, úgy éreztem, el kell mennem messzire. Nem akartam vele találkozni. Átvágtam egy csomó emberen, majd kilyukadtam egy tóhoz. Ő azonban követett, végig ott maradt a nyomomban, nem tágitott.

Szilvi megint szünetet tartott, miközben hangja elhalkult.

-Én megálltam a korlátnál, amikor ő felém fordult és mondott nekem valamit. Látszott, hogy komolyan gondolja minden szavát. Olyan félszeg volt, de mégis aranyos, nem is tudom.

-Na várjunk egy picit! Most félszeg volt, vagy aranyos? Mármint félszeg, mint béna, szerencsétlen, ügyefogyott vagy aranyosan félszeg, mint imádnivaló, lepedőakrobata, pimasz, kisfiús? És egyáltalán, honnan ismerted?

-Innen – válaszolt Szilvi, tekintetével körbe mutatva.
 Viki ennek hatására gyorsan körülnézett.
 -Most is itt van?
 -Nem. Csak párszor láttam eddig itt, és akkor sem próbálkozott semmivel.
 -Ez mit jelent? Nem dobott fel az asztalra a makarónijának a tetejére, és csókolt meg az egész vendéglő előtt?
 -Miért, veled talán már előfordult?
 -Csak egyetlen alkalommal, de elég balul sült el. Romantikusnak egyáltalán nem mondanám.
 -Talán zavart a többi vendég?
 -Nem, csak beleállt a fenekembe a villa, amitől akkorát ugrottam, hogy leestem az asztalról, magamra rántva a környező asztalok terítőit. Utólag belegondolva vicces volt. A pincérek csak rám mutattak és nem is kellett étlappal bajlódni.
 -Ezt még sosem mesélted el nekem.
 -Persze, mert itt történt, csak akkor még nem dolgoztál itt. De mindegy, nem ez az érdekes. Meséld tovább! Mi történt utána?
 -Semmi, felébredtem.
 -Ennyi? – kérdezte felháborodottan Viki. –Ezért terrorizálsz szerencsétlen vendégeidet? Mi ebben olyan nagy szám? Álmodsz valakiről, akit láttál itt párszor?
 -Igen, de valahogy olyan valóságosan hatott. Legszívesebben még most is az álmomban lennék. Nem tudom, de azok a szavak, itt visszhangoznak azóta is a fejemben, mintha egy rejtett, szebb világba vezető kaput nyitnának ki előttem. Nincs ok és magyarázat, hogy miért, de így van és kész. Ha most belépne, legszívesebben itt hagynám ezt az egészet, és csak mennék utána.
 -Te hülye vagy – állapította meg Viki, visszazökkentve barátjának az éber álomból, aki ennek hatására szigorúan ránézett.
 -Lehet, de nem érdekel. Ma egész nap hülye akarok lenni.
 Vikinek konstatálnia kellett, hogy ma Szilvi nem beszámítható, ezért úgy határozott, hogy magára hagyja.
 Egyikőjük sem figyelt fel a pult másik végé ülő, aranyárga fürtöket viselő vendégre, amint szótlánul fültanújává lett beszélgetésüknek. A szőke tincsek eltakarták arcának egy részét és vele együtt elégedett mosolyát.

Egy kósza angyal szállt a Földre, ki tudja, miért. Tervét ott szötte fejében, miközben észrevétlenül járt-kelt az gyanútlan lelkek között. Szárnyának suhogását elrejtette az emberi lárma s ricsaj. A föld és az ég egyetlen személy által kapcsolódott össze egy röpké pillanatra könnyedén áthidalva a kifejezhetetlenül nagy távolságot. Nem jelentette ez új kor hajnalát, sem egy eltűnő alkonyát. Egyszerűen csak megtörtént, mint mikor az esőcsepp hullik a pocsolyába apró hullámot keltve maga körül. Nem a csepp számít, hanem a hullám, melyet elindít, és ami eltorzítja a sima víztükör visszaverte képet. Úgy gerjesztett ez az angyali szárnyuhogás apró rezgéseket két ember lelkében, kik addig egymástól függetlenül álmodták nap, mint nap életüket.

A rezgés szép lassan érzésekké formálódott, láncreakciókét, újabb álmokat táplálva mindkettő fejében, várva, hogy azok tetteké fajuljanak. Átlépjék azt a bizonyos határt, amely után a szavak már nem számítanak többé. Elég csupán egy tekintet, egyetlen lázas dobbanás, amivel a szív hatalmas kalapácsként forrasztja össze a szerelem tüzétől izzó

lelkeket. Természetfeletti csoda ez, mit látni is pompázatos, még annak szemével is, kinek az idő örök, és az elmúlás fogalma csak emberek által megtapasztalható fogalom, semmi más. Ezért kóborolt e lény itt a földön, küldött csalfa álmokat éjjelente, idézett démonokat, és vetített illúziókat. Halandóként nehezen lett volna felfogható ez a játék, ám Gabi égi karmesterként vezényelte ezt az éppen felcsendülő szimfóniát.

Ám, mint minden világban, a jó itt sem létezhet gonosz nélkül, mint ahogy a fény sem vethetne árnyékot sötétség nélkül. A kettő elválaszthatatlan párként jár együtt, bárhol is legyünk. Hol az egyik üti fel a fejét, és a másik hanyatlik, hol fordítva. Minden égi lény látta a földiek jövőjét. Olvastak bennük, akár a nyitott könyvben. Gabi is látta alkalmi szeplőinek sorsát. Tudta, amit az ég kötött, azt ugyanúgy szét is választhatja egy szemvillanás alatt, és még neki sem áll hatalmában változtatni ezen.

-Mi a szándékod ezzel?

-Teremteni valami szépet.

-Ugyan mi haszna, ha ez még emberi léptékben mérve is múlandó? Magadat szórakoztatod talán?

-Nem, több ez annál.

-Ha nem vigyázol, két ember szívét szúrod ezernyi szilánkra.

-Ha nem vigyázok, meglehet.

Gergő kinyitotta szemét. Egy ágyban feküdt, egy számára teljesen ismeretlen szobában. Az erkélyajtónál egy alak állt háttal neki, kifelé bámulva. Még nem tisztult ki teljesen a látvány, de felismerte Gabi személyét.

-Mondtál valamit? – kérdezte tőle, összeszedve magát kicsit.

-Én nem. Meg sem szólaltam.

-Érdekes, mintha lett volna még itt valaki, és beszéltél volna hozzá.

-Engem biztosan nem hallhattál – válaszolt visszafordulva Gabi, ellentmondást nem tűrő hangon.

-Akkor biztosan csak képzeltem az egészet – mondta megkönnyebbülten Gergő, visszacsukva szemét.

Ez a nyugalom azonban nem tartott túlzottan sokáig. Ahogy ugyanis lassan kezdett öntudatára ébredni és végképp felébredt, rá kellett eszméljen, hogy fogalma sincs, hogy hogyan került ide tulajdonképpen. Gyorsan benézett a takaró alá, ami után megállapította, hogy ruhája a helyén van. Ennek ellenére nem tudta felidézni, mi történt. Arra még emlékezett, ahogy a partin követett valakit, akit Szilvinek vélt, sőt arra is emlékezett, ahogy a következő pillanatban hívatlan angyalával vitatkozik, de aztán semmi nem jutott eszébe. Mivel emlékei cserbenhagyták kénytelen volt segítséget kérni, bízva abban, hogy ami kiderül, nem lesz túl megrázó.

-Hogyan...? - kezdett bele a kérdésbe Gergő, ám nem tudta befejezni a mondatot.

-Amikor dühösen elrobogtál, felkaptál minden utadba kerülő poharat, amibe volt alkohol. Azután segítettél kihúzni a vezérigazgatót, aki aznap este már harmadjára esett a medencébe.

-És hogyan...? - próbált újra megfogalmazni egy kérdést, ám Gabi megint gyorsabb volt.

-Annyira összehaverkodtál az egyik szervezővel, hogy szerzett neked egy szobát. Két órán keresztül beszélgettetek a közös technikai évekről, hogy a végén már mindenki eltűnt körülöttetek.

-De én nem is jártam technikumba.

- Érdekes, ez neki nem tűnt fel. Húsz percig röhögtek az egyik hecceteken, amikor lefestettétek fehérre a táblát.
- De én nem ...
- Tudom, de attól még jó vicc lehetett.
- Megvárnád, míg befejezem a mondataimat?
- Gabi zavarta elmosolyodott.
- Persze, elfelejtettem, hogy ti nem láttok a másik fejébe.
- Még az a szerencse – felelte Gergő, miközben kezébe temette arcát. –Meddig tart még ez az örület?
- Melyik? – kérdezett vissza Gabi komoly arccal.
- Gergő nem felelt, csak körbemutatott a szobában.
- Ja, ez! Ha jól tudom, ma délig.
- Nagyszerű. Vajon adnak reggelit? Ha már potyázunk, akkor ne próbazzuk el.

Belépve az étterembe olyan látvány fogadta őket, melyhez foghatót leginkább mozifilmekben láthat az ember. Azonban nem valamiféle méregdrága kosztümös produkcióra kell gondolni, amely a brit uralkodóház egyik indiai palotájában játszódik, csomó ékesen felcicomázott előkelőséggel. Távolról sem. Inkább a szövetséges partraszállás ihlette filmekben megjelenő képi világ fogadta őket. A szereplőkről itt sem lehetett igazán megmondani, hogy élnek-e vagy éppen utolsót lehelik-e éppen. Attól eltekintve, hogy a padlót nem festette vörösre a vér, és nem kiabáltak nővérek után nyöszörgés közepette, az éjszaka túlélői bizonytalan mozdulatokkal botorkáltak a svédasztalok körül teljesen ötletszerűen megpakolva a kezükben lévő tányérokat. Persze nem mindenképpen volt egyértelmű, hogy miért áll hosszú percek át a nagy fémtálcák előtt buta arkifejezéssel bámulva az úszkáló virsliket.

Gergő oldalán égi útítársával mérsékelten megpakolt egy-egy tányért, majd letelepedtek egy hatalmas levelű növény közelébe, melyről Gergő nem tudta volna eldönteni, hogy mely vidék szülte lehetett. Bár tulajdonképpen Gergőt egyáltalán nem érdekelt, hogy az étkezőt megálmodó lakberendező milyen növényben élte ki fantáziáját.

-Remélem, a szervező, akivel tegnap olyan jól összehaverkodtam, nem ébredt még fel – mondta Gergő.

-De, már felébredt – ábrándította ki Gabi.

-Itt van?

-Igen, pont a velünk szemben lévő asztalnál.

Gergő tekintete a szemközti asztalra szegeződött.

-Az, aki éppen most borult bele fejjel a tojásrántottába?

-Nem, mellette – válaszolt Gabi fel sem pillantva tányérjából.

Gergő, aki most vette csak észre, hogy az angyal látszólag egyáltalán nem figyel rá, mérgesen vágta bele szalvétáját tányérjába.

-Nem is néztél rá arra a pofára – mondta felháborodottan.

-Attól, mert még nincs szemem a homlokomon, még látok.

-Ja, bocs, nem tudtam – szabadkozott Gergő.

-Semmi baj, néha akkor sem figyelek, ha megtehetném.

A férfi erre nem tudott mit válaszolni.

-Ki kéne szedni azt a pofát a tányérjából – mondta Gabi, amikor végre végzett a tányérján lévő egyetlen őszibarack gondos meghámozásával, amihez még csak kését sem használta.

-Semmi baja, csak egy kicsit elfáradt.

Gabi szemrehányóan nézett Gergőre, aki ennek hatására szabadkozott egy kicsit.

-Ugyan már! Hallottál már arról valaha is, hogy valaki egy buli másnapján belefulladás a saját rántottájába?

-Tudom, hogy nem fullad meg. Nem azért mondtam – válaszolt az angyal, mialatt kezét törölgette szalvétájával, szemével még mindig a tökéletesen megpuccolt őszibarackot figyelve, mint aki nem tud betelni annak látványával.

-Honnan tudod?

-Tudom és kész.

-Belelátsz a jövőbe? – kérdezte megdöbbenően Gergő.

-Nem egészen. Egyszerűen csak látom.

-Áh, most már értem.

-Nem értheted, mert össze-vissza beszélek, de tudod mit, elmondom az egyiket.

Gergő kezdte elveszíteni a beszélgetés fonálát.

-Hogyhogy az egyiket? Egy dologról beszélünk, nem?

-Az igaz, hogy egy dologról beszélünk, de te két dologra vagy kíváncsi. Kíváncsi vagy, hogy hogyan értettem ezt a jövőbelátást, és ugyan nem beszélsz róla, de majd kifúrja az oldaladat, hogy megtudod, miért puccoltam csak úgy meg ezt a barackot, ha még ráadásul meg sem eszem. Viszont most döntened kell. Csak az egyiket árulom el neked – fejezte be Gabi, miközben arcán huncut mosoly jelent meg, amitől most egy pajkos kislánynak tűnt inkább, mint nőnek.

-Ez nevetséges! Biztosan nekem akartad adni.

-Meg ne próbáld, különben nagy baj lesz – mondta halálosan komoly hangon az angyal.

-Miért csak az egyiket?

-Vigyázz, ez már a harmadik lesz.

Gergő valahogy érezte, hogy ebben a partiban nem lehet okosabb. Egyfelől valóban érdekelt, hogy azzal a barackkal most csak tisztán női szeszély által vezérelve bibelődött ennyit, hogy aztán egyszerűen otthagyja az asztal közepén. Másrésztől kit érdekel egy barack, amire általában amúgy is ez a sors vár? Nincs ebben semmi rendkívüli.

Gabi még mindig mereven figyelte, arcán ugyanazzal a huncut, gyerekes arckifejezéssel.

-Rendben, hogyan látsz a jövőbe? – bökte ki végül a másik.

Ebben a pillanatban a nő arcáról tovatűnt a mosoly és helyét csalódottság foglalta el.

-Jellemző! Emberek! Sosem arra vagytok kíváncsiak, ami igazán fontos. Legyen hát, ahogy akarod! – mondta megadóan az angyal. –Nem látok a jövőbe, csak a fordulópontokat látom a lelketekben. A születés, az első lélegzetvétel, az első szerelem, amikor kinyílik elmétekben minden, az első csalódás, amikor bezáródik. Az első pillant, amikor megértitek, hogy nincs már meg az a gyermek, akik voltatok, az első pillanat, amikor már hiányzik az, akik gyermekként lehettetek volna. Az első döbbenet rémület, mikor rájöttök, elindultatok a felnőtté válás útján, az utolsó, mikor már visszatekintve nem látjátok az első lépést. Végül az utolsó, a halál. Mint a fákon az évgyűrűk, mint a hóban a friss lábnyom, ott maradnak lelketekben örökre, akármi is történjen utána. Én csak ennyit látok. Azt a pillanatot. Kinek sok van, kinek kevés, de mindenképp mélyek ezek a nyomok, és rajtuk keresztül lesztek mások, mik voltatok azelőtt. Egyszeri, megismételhetetlen lenyomata ez életeteknek lelketekbe zárva. A halál is ilyen, és mégsem. Nem változtathat rajta sem földi, sem égi erő, akármennyire szeretnénk is.

Gabi ezek után mélyen a férfi szemébe nézett, arra gondolva egy pillanatra, hogy megoszt vele egy szörnyű titkot, de aztán mégsem tette meg. Akármennyi szomorúság is edzette meg szívét, nem tudta kimondani, amit esze súgott.

-Történjen, aminek történnie kell – gondolta magában, megpecsételve a szörnyű tudást tehetetlenségének pecsétjével.

Gergő figyelmesen végighallgatta ezeket a szavakat, majd megszólalt végül.

-Ha ez volt a kevésbé érdekes, akkor vajon miért lehet olyan fontos egyetlen, meghámozott őszibarack?

Gabi ennek hatására felkacagott, amitől mintha élesebben süttött volna be a napfény az ablakon, majd a maga csilingelő hangján megszólalt.

-Ezt már sohasem fogod megtudni.

Szilvi emlékei között még mindig az után a röpke pillanat után kutatott, amikor elgyengülve hagyta magát rábeszélni erre az örültségre. Valahol a zárás és egyben az utolsó kellemetlenkedő törzsvendég kidobása és a másnap reggeli ébredés között történhetett. Valamikor este, mikor éppen végignyújtózott ágyán, csörrent meg telefonja valahol a konyhában. Első pillanatban esze ágában sem volt válaszolni a hívásra, de aztán erőt véve magát mégis rászánta magát.

Nem nagyon lepte meg legjobb barátjáné, Viki felvillanyozott hangja. Elég sűrűn szokta felhívni a legkülönbélebb, ám annál fontosabb dolgokkal. Aznap már végeztek Viki összes férfi kollégájának kitárgyalásával, megbeszélték, hogy mikor mennek a héten vásárolni, és nap végére ismét közös egyetértés alakult ki köztük a tekintetben, hogy az a cipő, amit mind a ketten láttak már egy belvárosi kirakatban, egyáltalán nem állna jól egyikük lábán sem, akármennyire is úgy tűnt még tegnap.

Az azután történt eseményekre igazán nincs racionális magyarázat. Most, hogy a pultnál ülve egy megjegyezhetetlen nevű koktélt szürcsölgetett, és nézte Vikit, amint éppen eltűnik a tömegben, már kár lett volna ezen tovább gondolkodnia.

-Nem mondatsz nemet, olyan aranyos, muszáj találkoznom veled! – villant át az agyán a telefonbeszélgetés, ami közrejátszott abban, hogy itt ült abban a pillanatban.

-Akkor találkozz!

-Nem mehetek egyedül! Csak a testvéremmel tudtam elcsalni.

Talán az utolsó szavak vehették rá, hogy előtörjön belőle a bepasizni kívánó legjobb barátjának védőszentje. Nem tehetett mást, összepakolta a legszükségesebb holmikat és elindult barátjánéval, hogy megtéve ezt a röpke másfél órás autótut az éjszaka közepén, találkozzon annak legújabb választottjával.

Ha másért nem is, már azért érdemes volt lejönnie, hogy megismerje Viki legújabb barátját. Volt köztük már egy pár furcsa alak, azt meg kellett hagyni. Lehetett köztük találni megnyerő külsejű kamaszt, félelmetes hegyomlás alkatút, laza deszkást és nagyon elegáns nagyon jól öltözött és nagyon érdektelen üzletembert. A mostani áldozatot még nem is volt alkalmá megismerni ma este, de tulajdonképpen annyira nem bántódott e miatt.

Viki ekkor újra megjelent, eléggé dühös tekintettel, és leült Szilvi mellé.

-Forduljon fel! – fakadt ki barátjáné előtt.

-Kicsoda?

-Azt mondta, hogy itt lesz.

- A piszok – helyeselt nagy egyetértéssel Szilvi, bár még fogalma sem volt arról, hogy kinek kellene barátnője szerint felfordulnia. –Ne is törődj vele! Nem érdemel meg téged. Viki szemében könnyek jelentek meg, elkenve szemfestékét, majd átölelte barátnőjét.
- Szilvi – szólalt meg végül Viki, állát annak vállára téve.
- Igen?
- Azt hiszem baj lesz.
- Ugyan már, minden rendben lesz – vizsgáltta Szilvi a másikat.
- De baj lesz, ha nem jutok ki a mosdóba gyorsan.

Gergő végezve a reggelivel visszatért szállodai szobájába, majd beállt a zuhany alá. Olyan gyorsan pörögtek körülötte az események, hogy már régen nem gondolkodott sem azon, ami előtte állt, sem azon, amit már maga mögött hagyott. Egyszerűen csak állt a zuhany alatt, miközben testétéről csurgott a víz. Miután végzett, a nappali felé vette az irányt, ahol végigterült a kanapén. Ahogy vízszintesbe helyezte magát, elnyomta az álom. Nem is ébredt fel, csak amikor már besötétedett. Amikor kinyitotta a szemét egy kis időnek el kellett telni, hogy a kép eljusson tudatáig.

- Kire gondolsz? – szólalt meg a női hang, amit már kezdett egészen megszokni.
- Itt vagy? Nem is vettem észre.
- Én mindig itt vagyok, csak nem mindig hagyom, hogy lássanak.
- Persze, már mondtad – válaszolta szenttelen hangon Gergő.
- Mi a további program?

Gergő nem felelt, csak bámult kifelé az ablakon, egyáltalán nem a Gabi kérdésén gondolkodva, majd odafordult hozzá.

- Szerintem ma jól berúgok a bárban – mondta komoly arckifejezéssel.
- Valami baj van talán?

-Egyáltalán nem. Ha baj lenne, akkor nem lenne kedvem hozzá.

Gabi, akit egy kicsit meglepett Gergő reakciója, nem ellenkezett, csak figyelte, ahogy a másik gyorsan felpattan a kanapéról, és széleseben elvágtat a bár feltételezett irányába. Amikor utolérte, a férfi már a liftre várakozott.

-Valamit ünneplünk? – kérdezgette tovább Gabi Gergőt.

-Nem, egyáltalán nem – válaszolta a másik, miközben arcán huncut mosoly jelent meg. – Néha szükségszerűen el kell veszítenünk egy darabkát tudatos énünkől, hogy aztán utólag mosolyogva emlékezzünk vissza azokra a pillanatokra, feltéve, ha emlékszünk még rá.

Gergő meg sem várta, míg teljesen kinyílik a liftajtó, már be is lépett a fülkébe, és megnyomta a földszint gombját, miközben folytatta mondókáját.

-Persze úgy is mondhatjuk, hogy nem bírok megbirkózni a jelenlegi helyzettel. Nem tudom, hogy mit is felelhetnék egy angyal rejtélyes kérdéseire. Nem akarok azon gondolkodni, hogy az éppen körülvevő világ valóság, vagy csak éppen vad képzelgés, amivel valaki az orromnál fogva vezet. Most valahogy kedvem lenne szólni az összes emberhez.

-Mit mondanál nekik?

-Nem tudom, talán azt, hogy mindenki elmehet a francba, vagy valami hasonlót - fejezte be végül Gergő, majd kilépett a fülkéből, ami halk csilingelés kíséretében érkezett meg a

földszintre, faképnél hagyva Gabit. Mielőtt még ismét becsukódott volna az ajtó, visszafordult -Ha a világ keres, mondd meg neki, hogy most nem kérek belőle.

Gergő nem túl magabiztosan közelítette meg a mellékhelyiség bejáratát. Még nem vesztette el annyira önkontrollját, hogy nem legyen képes önálló helyváltoztatásra. Ám minden lépésre oda kellett figyelnie, mivel az őt körülvevő világ csigalassúsággal pergett körülötte. Mozdulatait testéből kilépett szellemként figyelte. Végtagjai csak bizonyos idő elteltével tették azt, amire agya utasította őket. Ilyenkor alaposan felértékelődtek számára az olyan mindennapi dolgok, mint a járás, ajtó kinyitása és saját nadrágjának ki- illetve visszagombolása. Persze mindezen, a hétköznapi életben nem túl bonyolult feladatokat, úgy akarta végrehajtani, hogy az megőrizze a természetesség látszatát. Arca egyetlen zsibbadó testrésszé vált, és már csak képzeletében tükrözte hangulatát. Gondolatban már régen kimondta a szavakat, melyeknek artikulálásával nyelve elbíbélődött még egy darabig. A választékosnak nem igazán nevezhető mondataiból, aminek kimondásával ilyenkor még megpróbálkozott itt-ott már hiányoztak mondattanilag fontos részek. Gergőt azonban ez most egyáltalán nem zavarta, mivel ha akart sem tudott volna bármit is bárkinek mondani. Gabit a liftben faképnél hagyva, immár egyedül áztathatta el magát a sárga földig. Utált magában inni, és általában nem is tett ilyet, ám most úgy érezte, mindez nem számít. Nem feltétlenül bánatában, de nem is örömeiben, hanem csak úgy a hangulat kedvéért.

Belépve a mosdóba végigment a fülkék előtt, nyitottat keresve magának. Amikor végre talált egyet, gyorsan bezárkózott, majd nekilátott nadrággombjai kigombolásának.

-Jobban vagy? – tette fel a kérdést egy női hang.

-Igen, most már határozottan – válaszolt megkönnyebbülve Gergő, halk csobogást hallatva.

-Nem te!

-Ja, bocs – válaszolt Gergő, megállapítva, hogy az előbbi női hang nem az ő állapota iránt érdeklődött. –Azért köszönöm a kérdést! Jól esett, mégha nem is nekem szántad.

-A barátnőmtől kérdeztem, de azért szívesen – hallatszódott a szomszéd fülkéből.

-Azon gondolkodom – folytatta az alkalom szülte párbeszédet Gergő – hogy valamelyikünk rossz mosdóba jött be.

-A jelekből ítélve valóban.

-Nem, mintha zavarna, csak úgy mondtam – mondta Gergő, miközben visszagombolta nadrágját és kilépett a fülkéből, hogy kezet mosson.

-Nálad van papír? – kérdezte a női hang.

Gergő, aki éppen bevizezte arcát, kerített egy tekercset és benyújtotta a csukott ajtó alján keresztül.

-Köszönöm!

-Szívesen – felelte Gergő, majd kis hallatás után hozzátette. –És? Jobban van?

-Kicsoda?

-Hát a barátnőd.

-Forduljon fel! – szólalt meg ekkor egy másik női hang a fülkében.

-Ki? Én? – kérdezett vissza meglepetten a férfi.

-Nem, a barátnőm pasija – szabadkozott az előbbi női hang.

-Ja, értem. Az forduljon!

Gergő ennyiben is hagyta volna a dolgot, és elindult kifelé, amikor meggondolta magát és visszament a csukott fülkéhez.

-Tudok még valamiben segíteni?

-Azt hiszem nem, de azért köszi! – hangzott kedvesen a válasz.

-Akkor én megyek – zárta le Gergő a furcsa beszélgetést, majd elindult kifelé, amikor az első női hang utána szólt.

-Illetve talán mégis. Ki kellene vinni a barátnőmet a levegőre, de nem bírom el. Nem igazán tud menni. Ha esetleg...

-Persze, semmi gond, szívesen.

Ebben a pillanatban hallatszódott, ahogy a zár kattant, majd kinyílik az ajtó. A két nő egymásba kapaszkodva próbált kijönni. Gergő odasietett, hogy segítsen. Két oldalról támogatva, lassan értek ki a bár teraszára.

-Szilvi? – kérdezte döbbsen Gergő, aki három dologra nem számított aznap este.

Az egyik, hogy egyedül fog inni egy bárban, mivel sohasem ivott egyedül. A második dolog, hogy arra a nőre, aki napok óta jár a fejében, pont itt fog ráakadni a bár mosdójában. Azt pedig végképp nem vette számításba, hogy annak legjobb barátnője beesik a terasz egyik virágágyásába, mert ő meglepetésében elfelejtette tartani az egyik oldalról.

Az élet azonban tartogatott meglepetéseket, és ebből neki bőven kijutott az utóbbi napokban. Ez járt a fejében, miközben Vikit Szilvi segítségével sikerült leültetni egy kerti székbe.

Gergő szeme hosszú percekig időzött a lányon nem tudván betelni a látvánnyal. Hosszú, egyenes, szőke haja kisé eltakarta arcát. Barna szemei csillagként ragyogtak az éjszaka sötétjében. A lány kisé zavartan, de kedvesen tekintett rá vissza. Őt ugyanúgy meglepte a váratlan találkozás. Gergő felocsúdva meglepődéséből végre megszólalt.

-Nem gondoltam, hogy itt találkozunk. Egészen más vagy így.

-Hogy? – kérdezett vissza Szilvi.

Gergő most egy kicsit zavarba jött, ami azzal járt, hogy hajlamos volt össze-vissza beszélni. Még szerencse, hogy alkohol ködösítette tudata kezdett kitisztulni.

-Így, ahogy most itt állsz. Mármint az étteremben is állni szoktál, különben nehéz lenne felszolgálni, nem igaz? – mondta Gergő, derülve egyet saját poénján.

-Hát igen, úgy nehéz lenne.

-A barátnőd jól van?

-Igen, azt hiszem kiheveri. Nem lesz semmi baja, leszámítva a másnaposságot.

-Az jó – helyeselt a férfi, majd felnézett a tiszta, csillagos égre. – Milyen szép tiszta időnk van ma este.

-Biztosan az időjárásról akarsz velem beszélgetni? – kérdezett vissza Szilvi, aminek hatására Gergő ismét ránézett, miközben arcán gyerekes mosoly nyomai voltak felfedezhetőek.

-Nem, egyáltalán nem. Ha jobban belegondolok, bármiről szívesen beszélgetnék veled életem végéig.

-Rendben, akkor hagyjuk az időjárást! – mondta kacagva Szilvi.

Gabi láthatatlanul figyelte, ahogy Gergő és Szilvi ügyetlenül botladozva egymásba gabalyodnak. Nem avatkozott be, nem kacsintott egyik szemével sem és egyiküket sem

vezette álmokképekkel. Egyszerűen nem volt rá szükség. A két lélek lassan látta és ismerte meg egymást, ahogy szép lassan kitarulkoztak egymás előtt. A párbeszéd, ami kezdetben csak suta dadogásként indult, lassan a mély érzelmek folyamává dagadt. Nem ismerték egymást, csak úgy hitték, hogy igen. Gergő fejében felépített álmokkép a lánnyal kapcsolatban lassan semmivé lett, hogy átadja helyét a valódi képnek, mely szép lassan bontakozott ki, minden részletében valami újabbat és szebbet mutatva.

Gergőből, aki kezdetben még egyetlen gondolatát sem tudta kerek mondatba foglalni zavarában, a végén már csak úgy dőlt a szó. Olyan átéléssel és könnyedséggel mesélt, magyarázott, gesztikulált, mintha Szilvi lenne egyedüli ember, akivel beszélhetne a Földön.

Persze ehhez kellett Szilvi bátorítása, aki figyelmesen hallgatta a férfit. Órákon keresztül, egészen hajnalig, folytatódott ez így. Míg az éjszaka még két ismeretlen rejtett, a nappal első sugara már egy szerelmespárt köszönthetett.

Reggelre Viki is magához tért, véget vetve ennek a furcsa felvonásnak. Gabi látta végül elkíséri őket a kocsihoz, majd int még egyet búcsúzóul. Megrészegülten indult vissza a szállodai szobájába.

Gergő kilépett a liftből és egyenesen szobája felé vette az irányt. Belépve a nappaliba Gabi pillantotta meg, amint az az ágyon heverészett.

-Nincs idő lustálkodásra. Az idő gyönyörű, vétek lenne itt henyélni tovább, indulunk haza! – közölte Gabival.

-Miért, mi történt? – kérdezett vissza úgy téve, mintha nem tudott volna a hajnalban történekről.

-Semmi, csak rádöbbsentem, hogy az élet gyönyörű – válaszolt Gergő, majd leült gyanútlan angyala mellé, az ágy sarkára.

-Miért csak ma?

-Talán tegnap is gyönyörű volt, csak nem vettem észre.

-Mit érzel? Írd körül pontosan! – faggatta Gabi a másikat, egy csapásra pajkos kisgyerekké változva.

Gergő egy darabig csak szótlánul ült az ágy sarkán, még mindig ugyanazzal a letörölhetetlen, elégedett vigyorral szája szélén, ami állandósulni látszott a Szilvivel töltött este óta.

-Nem tudom pontosan körülírni. Illetve mégis. Most egyszerűen minden tökéletes.

Tökéletes ez a szoba, tökéletes vagy te, ahogy itt ülsz velem szemben, még akkor is, ha csak kitaláltalak, sőt még az sem zavarna, ha kiderülne, hogy nem vagyok normális, és most valójában magamban beszélgetek egy gumiszobában. Egyszóval, minden tökéletes. Nem számít mi történt tegnap, vagy mi történik a következő percben, órában, vagy héten. Ám, még ha össze is találna dőlni a világ holnapután, az sem zavarna ebben a pillanatban.

-Tényleg nem?

-Miért, összedől? – nézett meglepett arccal Gergő az angyalra, majd örömtelien felkacagott. –Tényleg nem érdekel.

Gabi elégedetten, jóleső érzéssel figyelte, ahogy a férfi felpattan, és izgatottan jár kel a szobában, szemében egy hihetetlenül boldog jövő képével. Mégsem tudott együtt örülni vele. Borzalmas titkot hordozott, amely még neki is túl súlyosnak bizonyult. Úgy érezte, talán itt az alkalom, hogy széttörve a hallgatás pecsétjét megszabaduljon a szörnyű titoktól. Vele szemben Gergő, sugárzó és szerelemtől megrészegülten, akinek

leghalványabb sejtése sem lehet arról a fordulóponttól, amit a sors, ez a kifürkészhetetlen és kiszámíthatatlan szeszély tartogat számára. Gabi szinte ki tudta volna tapintani Gergőben ezt a hihetetlen magabiztosságot, melyet a szerelem táplált benne. Ezt az érzést kellett volna most gyökerestől kitépnie a férfi szívéből, megosztva vele a szörnyű tudást. Kettejük közül most ez a világmindenség mértékével mérten törekeny lény bizonyult erősebbnek. Eddig tétlenül hagyta, hogy beteljesedjen az égben írt frigy, és most sem tudta rászanni magát, hogy széttépje e köteléket.

-Valami baj van? – kérdezte Gergő, mélyen az angyal szemébe nézve annak gondolatai után kutatva.

Gabi szörnyű döntés előtt állt. Nehézzé tette az elmúlt pár nap, amit emberek között töltött. Nem szokott ennyi időt halandók között élni. Miközben észrevétlenül járt-kelt folyamatosan megérintette őt az a rengeteg vágy, remény, szeretet és félelem, amit a mellette elsuhanó lelkek árasztottak magukból. Fentről nézve egyszerűbb látványt mutatott ez az emberi káosz, ez a rendezettségé váló összevisszaság. Egynek lenni a sok közül merőben más, mint kívülről szemlélni sokakat.

-Nem, semmi baj. Örülök, hogy boldognak látlak – felelte végül egy mosollyal nyomatékosítva az a végén, bár legszívesebben hagyta volna, hogy az a könnycsepp végiggördüljön az arcán. Inkább vak maradt. Nem szólt, inkább úgy határozott, hogy mellette marad, amíg amaz beteljesíti a sorsát.

Aznap délután sötétlő fellegek borították be az égboltot, hogy elfedjék a napot. A szürke felhők mozdulatlanul várakoztak, míg lehulló esőcseppjeik elérték a föld felszínét. Gergőnek ez egy cseppet sem szegte kedvét, amikor kilépett a szálló kapuján, tekintetével taxiját keresve, amit az imént rendelt meg. Szinte észre sem vette, ami az első esőcseppek lágyan koppannak a fején. Gergő mögött Gabi várakozott némaságba burkolózva. Alakját nem vette körül az a megfoghatatlan ragyogás, ami egyébként megragadta a bámészkodó tekinteteket. Most inkább árnyék volt csupán, mi követte Gergőt, aki tudtán kívül haladt a sors által írt úton.

A taxi ekkor befordult a sarkon, lámpáival fénycsíkot vágva a lehulló esőcseppek alkotta függönyben, majd lassan megállt előttük. Gergő gyorsan körbeszalad az autó körül, és beszállt a vezető mellé. A sofőr még megvárta, amíg a nő is kényelembe helyezi magát a hátsó ülésen, majd gázt adott.

Így utaztak csendben, miközben Gergő gondolatai egyfolytában csak Szilvi körül forogtak. Szemei akár csukva, akár nyitva voltak, arca ott lebegett előtte. Képzeletében már a holnap perceit élte át, hátrahagyva testét a jelenben. Az ablaktörő monoton nyikorgással próbálta eltüntetni a vizet a szélvédőről. Az időjárás ma úgy döntött, hogy minden visszatartott esőcseppjét egyetlen pillanat leforgása alatt zúdítja rá a gyanútlan emberekre. A sofőr a kormányra hajolva próbált átlátni az aláhulló esőcseppeken, hogy lásson valamit az útból. Valamit még mondott is, ám Gergőt túlzottan lekötötte az álmodozás, hogy figyelni tudott volna rá.

Arra, ami következő percekben történt Gabin kívül senki sem lehetett felkészülve. Csak pillanat tört része alatt játszódott le az, amit az angyal már minden részletében látott. A csikorgó hang után jövő csattanás túlharsogott mindent a környéken. A szélvédő millió darabra robbant az ütközés energiájától. A kocsni pördült néhányat tengelye körül, majd egy lámpaoszlopnak vágódva megállt, mint egy hátára fordított bogár. A forró motorra

eső cseppek halk sistergést hallatva váltak gőzzé. A kocsi hátszó részéből patakokban folyt az üzemanyag. A kamion, ami az imént öklelte fel őket a kereszteződésben, akár a megvadult rinocérosz, hangos csikorgással megállt, majd annak sofőrje szaladt oda a felborított járműhöz. Ziháló tüdővel, minden erejét összeszedve próbálta kinyitni annak egyik ajtaját, hogy segítsen. Amikor sikerült kinyitnia azt, csak két eszméletlen férfit látott az elülső ülésen. Gyorsan visszaroht a kamionhoz, hogy rádióon segítséget kérjen, átmenetileg sorsára hagyva a két embert.

Gabi hallotta, ahogy a mentő- és tűzoltókocsik szirénázó hangja egyre közelebb ér. Figyelte, ahogy a tűzoltók, akik nem láthatták őt, minden erejüket latba vetve próbálják kiszabadítani a két embert az felismerhetetlenségig összegyűrődött fémvázból. Ha látták volna, bizonyára megkérdezték volna, hogy vele minden rendben van-e, ám még akkor sem biztos, hogy tudott volna válaszolni a kérdésre. A fém végül már nem tudott ellenállni a hidraulikus prés hihetetlen erejének, és elengedte szorításából a két testet, akiket azonnal a mentőorvosok vettek kezelésbe.

Pár percig nem mozdították meg a két férfit, akik még mindig eszméletlenül ültek ugyanabban a testhelyzetben, amint amikor megtörtént a szörnyű baleset. A sofőr oldalán sürgő-forgó orvos hordágyért kiáltott, amikor a vezető kinyitotta szemét, majd kis pupillalámpájával tovább vizsgálta.

-Ez rendben lesz. Gyorsan, vigyétek! – kiáltott a betegszállítóknak, akik óvatosan kiemelték, és a hordágyra tették a férfit.

A Gergőt vizsgáló orvos arca viszont egyre gondterheltebbé vált, majd miután látta, hogy nem tehet többet, ő is kéretett egy hordágyat. Az időközben odaérkező második mentő hátsó ajtaján keresztül óvatosan emelték be a mozdulatlan testet, akinek arcán fájdalomnak semmi jele nem mutatkozott, még mintha azóta is képzeletébe merülve álmodott volna a holnapról.

A mentő ajtaja becsapódott, és szélsebesen indult a legközelebbi kórház irányába. Az angyal láthatatlanul állt az alkalmilag összeverődött tömeg közepén, figyelve, ahogy a villogó fények eltűnnek szeme elől. Alig tíz perccel később Gergő már a kórház sürgősségi osztályán feküdt, ahol próbálták megmenteni az életét. A fém itt-ott behatolt a puha bőr alá, hogy segítségként mindenféle anyagot jutasson a szervezetbe. Lámpák villantak körös-körül, fényt árasztva az asztalra, amin Gergő mozdulatlan teste feküdt, akár egy ravatalra, melyről még nem lehetett tudni, hogy a halál vagy az élt dicsőségét fogja hirdetni. A több sebből vérző test csodálatossága ellenére kezdett alul maradni harcban. Az életjelek gyengülő félben voltak, és az idő kegyetlenül kezdte bezárni az éltbe visszavezető út kapuját. Az orvosok akármennyire is megtettek mindent, tudásukat felülmúlta egy nagyobb, a halál könyörtelen tudása.

Gabi teste elszakadva a megmagyarázható fizikai valóságtól emberi szem számára láthatatlanul lebegett a lassan életteleenné váló test fölött. Mint égi lény, máshogy élte át a történeteket. Tudta, hogy mi fog következni, ám most mégis tenni akart valamit az ellen, hogy ez meg is történjen.

-Miért adtál neki feleslegesen reményt? Láttad ezt a fordulópontját az életének. Csalfa álmot küldtél rá, hogy megszédítsd – hangzott fel az égi szó, melyet csak Gabi hallhatott.

-Én csak célba jutattam az üzenetét, amely már régóta visszhangzott benne. A reményt nem én adtam neki, mindig ott élt benne, mit szerelme lobbantott lángra – válaszolt az angyal.

-Most már nem tehetsz semmit. Szerelme hasztalan, nem teljesezhet ki. Egy végtelen illúzióknak szentelte véges életét.

Gabi figyelte, ahogy az orvosok eltávolodnak az asztaltól, magára hagyva az életteleenné vált testet. A műszer, mely szívverését hivatott figyelni halkán sípolni kezdett.

-Talán mégsem – felelt a semmiből előtörő hangnak az angyal.

-Ezt hogyan érted? Számára már vége. Itt már minden tett hasztalan.

-Nézd ezt az arcot! Szerinted hiábavalónak érezte az életét?

-Lehet, hogy igazad lehet, de akkor sincs tovább. Ugye nem teszel ostobaságot? Furcsa gondolatok járnak a fejedben. Egy halandó kedvéért nem dobhatsz el mindent!

-Nem, egy halandó miatt nem... – válaszolt határozottan az angyal, minek hatására az égi hang semmivé lett.

-De amiért élt, azért talán igen! – fejezte be az előbbi mondatát Gabi.

Az angyal még megvárta, amíg kimegy mindenki a szobából magára hagyva a letakart holttestet, majd újra alakot öltött. Még egyszer, utoljára. Felhajtotta a lepedőt, hogy Gergő homlokára tehesse kezét. Figyelte a férfi nyugodt vonásait. Mintha csak elaludt volna egy csendes, nyári délutánon egy családi ebéd után. Nyomát sem látta tragédiának, vagy szenvedésnek. Még a halál sem tudta elcsúfítani arcán a szerelem rajzolta boldogságot. Gabi mozdulatlanul állt még néhány percet, mielőtt ismét megszólalt.

-Ég veled, álmodozó! – suttogta alig hallhatóan, miközben alakja ismét szertefoszlott.

-Elnézést, kisasszony – szólította meg egy férfihang a nővért, aki éppen a betegek gyógyszereit rakosgatta az előtte sorakozó kis műanyag üvegcsékbe.

-Igen – válaszolt, amikor felpillantva meglátta az előtte álló szakállas, napszemüveges férfit.

-Keresek valakit. Azt mondták, hogy itt megtalálom.

-A látogatási idő már egy órája lejárt. Nem engedhetem be – mondta fagyosan, folytatva munkáját.

Az idegen közönyösen fogadta a hírt, miközben egyetlen arcizma sem rándult. Ugyanúgy állt tovább, szótlánul a nővérről szemben. A nővérke még egy darabig folytatta a gyógyszerek rendezgetését, ám nem tudott sokáig úgy tenni, mintha a másik ott sem lenne.

-Rendben. Mi baja? – kérdezte végül, amikor az utolsó dobozkát is lezárta.

-Egy kicsit elgémberedett a nyakam a vezetéstől. Tudja, jöttem, ahogy tudtam – válaszolt a férfi, miközben felvette magabiztos mosolyát.

A nővérke unott arckifejezéssel nézett vissza rá, miközben szemrehányóan nézett szemével.

-Nem magának, jóember! Akit keres, az miért van itt?

-Azt nem tudom, azért vagyok itt, hogy megtudjam – felelte Laci, kissé csodálkozva, hogy hogyan lehet ekkora ostobaságot kérdezni.

-Hogy hívják?

Miután Laci bediktálta Gergő teljes nevét, a nővér még visszakérdezett a biztonság kedvéért.

-Ez a beteg neve, és nem a magáé, ugye?

-Persze, miért mondanám az enyémet? – kérdezett vissza Laci.

A nővér egy darabig keresgélt a nyilvántartásban, majd amikor megtalálta arca egy kicsit elsápadt. Keze alig észrevehetően reszketni kezdett, ahogy újra és újra kikereste a nevet. Amikor már semmi kétsége nem volt afelől, hogy megtalálta, komor arccal nézett Lacira.

-Egy pillanat türelmet, hívok egy orvost – mondta remegő hangon, majd azonnal eltűnt. Laci egy kicsit fursálya a dolgot, de nem tehetett mást, minthogy türelemmel várakozik. Két-három perc telhetett el, amikor a nővérke ismét megjelent, oldalán az ügyeletes orvossal. A fehérköpenyes doki egyenesen felé indult, miután az ápoló rámutatott.

-Jónapot! Dr. Lovász vagyok – kezdte az orvos kezét nyújtva Lacinak. Laci fogadta a köszönést, de nem felelt rá.

-Ön hozzátartozó? – folytatta az orvos.

-Igen, ha úgy vesszük, de nem az övé. A cégtársam, ha hivatalosan nézzük.

-Értem. Nem akar esetleg leülni? – kérdezte a másik karjával a váró székei felé mutatva.

-Nem, köszönöm, egészen idáig ültem a kocsiban.

-Ahogy gondolja. Nos a cégtársát autóbaleset érte ma délután. Ön volt az egyetlen, akit hirtelen értesíteni tudtunk. Az iratai között találtunk egy névjegykártyát, amin az ön száma volt.

-Nem az enyém, hanem az irodáé. Tudja, közösen vezetjük.

-Értem. Nos, amikor behozták szörnyű állapotban volt. Mi mindent megpróbáltunk, hogy életben tartsuk, de ...

-Köszönöm, de kérem, ne folytassa – vágott közbe Laci, aki sejtette, hogy hogyan fog folytatódni a mondat. Egy kicsit megrendült a hír hallatán, bár tekintetét még mindig takarta napszemüvege. Nem számított arra, hogy ilyen lesújtó hírral fogják fogadni. Az orvos, aki látta a másik zavarodottságát, jobbnak látta, ha egy kis szünetet tart.

-Azért köszönöm! – szólalt meg ismét Laci, majd hátat fordítva éppen elindult volna kifelé az épületből, amikor az orvos utána szólt.

-Várjon! Nem is akarja látni? – folytatta a doki. Laci megtorpant egy pillanatra. Túl bizarr ötletnek tűnt, hogy lássa Gergő holttestét.

-Nem, azt hiszem nem – válaszolt, majd újra elindult kifelé.

-Azért ha mégis, akkor a tízes kórteremben megtalálja, bár igaz, hogy lejárt a látogatási idő, de ebben az esetben azt hiszem, kivételt tehetünk – szólt utána a doktor, majd még hozzátette félig hangosan. –Még nem láttam ilyet a praxisomban.

Laci fülét megütötték ezek a szavak.

-Azt mondta kórteremben? Tehát nem...? – kérdezett vissza Laci meglepetten.

Dr. Lovász arcán zavart arckifejezés jelent meg, majd elmosolyodott, mint egy huncut gyerek.

-Nem, szó sincs róla! Elnézést, ha félreérthető voltam. Gergő remekül van. Nem hagyta, hogy végig mondjam. Már megállapítottuk a halál beálltát, amikor csodával határos módon magához tért. Ilyet még nem láttam, mióta orvosként dolgozom. Annyi élet nem volt benne, mint egy lyukas rongybabában, már elnézést, hogy így fogalmazok. Pedig higgye el, hogy tovább küzdöttünk az életéért, mint azt az előírás egyáltalán engedélyezi. Ennyi idő alatt már senki sem tér vissza komoly agykárosodás nélkül. Nem is beszélve a belső sérülésekről. Ő pedig egyszerűen csak felébredt. Az igazat megvallva most, hét órával a baleset után jobban van, mint mi ketten együtt.

Gergő a kórházi ágyban feküdt, ám pontosan nem tudta, hogy hogyan került oda. Az utolsó emlékei a taxiból származtak. Fülében még ott csengett az a borzalmas

csörömpölés, az összegyűrődő fém sikolya és a szélvédő csörömpölése. Itt azonban megszakadtak az emlékek. Az első kép, melyet fel tudott idézni, már a kórterem volt. Nem érzett fájdalmat, csak egy kis bódulatot, és azt sem a baleset miatt. Hívatlan angyalának nyomát sem látta, bár felkészült rá, hogy egyszer csak megjelenik. Legszívesebben eltűnt volna innen, messze, egyenesen Szilvihez, ám ruháit sehol sem látta maga körül. Úgy félóránként érkezett egy fehérköpenyes csoport, akik úgy vizsgálták, mintha sohasem láttak volna azelőtt fehér embert. Ezt egy kicsit furcsálta ugyan, de mivel szerencsére nem sűrűn szokott kórházban feküdni, úgy gondolta, hogy ez valami helyi specialitás, úgyhogy nemigen foglalkozott vele. Az utolsó alkalommal, amikor már szeretne volna visszakérni ruháját, úgy néztek rá, mintha valami kísértet volna vagy mi a szősz.

Mivel már megint közeledett a szokásos félóránkénti látogatás, úgy gondolta, hogy körülnéz egy kicsit tüzetesebben annak reményében, hogy megtalálja ruháit. Éppen felkelt az ágyból, amikor az ajtó kinyílt, és rajta Laci lépett be. Gergő széles mosollyal köszöntötte barátját, aki szintén furcsán nézett rá.

-Szevasz! Jó, hogy látlak! Miért nézel ilyen furcsán, minden rendben?

-Persze, hogyne – vágta rá gyorsan Laci, elosztatva zavart tekintetét. – Veled is minden rendben?

-Sohasem voltam jobban, bár itt elég furcsán mustrálgat mindenki, de senki sem árulja el, hogy miért.

-Ne is foglalkozzál vele! – nyugtatta meg Laci, majd leült az ágy szélére. – Találkoztam a dokival. Azt mondja kutya bajod.

-Melyikkel? Annyian járnak be, hogy szerintem másra nincs is idejük.

-Valami Ló.

-Lovász?

-Igen, azt hiszem.

-Az nézett a legfurcsábban, de nem mondott semmit, csak azt hajtogatta, hogy ilyet még nem látott.

-Biztosan más a szakterülete.

Laci addigra már teljesen megnyugodott, látva, hogy minden rendben. Éppen ezért úgy döntött, hogy nem is marad túl sokáig.

-Tehetek valamit érted?

Gergő szemei felcsillantak.

-Kocsival vagy?

Pár perc múlva megérkezett az orvos csapat, hogy szemügyre vegye Gergőt, ám megdöbbenően tapasztalták, hogy a beteg egyszerűen köddé vált. Amikor a bejárati recepciónál szolgálatot teljesítő nővér, akinek fogalma sem volt arról, hogy konyhán keresztül észrevétlenül el lehet hagyni az épületet, még javában bizonygatta, hogy senki sem távozott, Laci és Gergő már messze járt.

Szilvi gondolatai el-elkalandoztak, miközben pultja mögött hatalmas bögréjéből tejeskávét itta. Egész nap olyan hiányérzete volt, mint aki vár valakit. Az a bizonyos hajnalig tartó beszélgetés Gergővel válthatta ki belőle ezt az érzést.

Azóta egy teljes nap telt el, de semmi sem történt. Érezte a férfi tartózkodását, ám bízott abban, hogy sikerült elosztatnia benne a kétséget, mely megakadályozta abban, hogy közeledjen felé. Persze azért annyira nem bízta Gergőt, hogy annak ne kelljen

megtennie még egy lépést. Elvégre egy nő nem adhatja könnyen magát. Erre épített Szilvi is, amikor utolsó próbatételként visszaadta a kezdeményezést Gergőnek, aki csak itt találkozhatott vele.

Gergő azonban nem jött tegnap, akármennyire várta is titkon. A vendéglő teljesen üresen tátongott ebben a korai időszakban, amiben ma ő sem találta a helyét. Reggel óta már több kárt okozott, mint hasznot. Ma sokkal csúszósabbnak bizonyult a porcelán, mint máskor. Kicsúszott a kezéből a csésze, elejtette a tálcát, elfelejtette átfordítani a zárva táblácskát nyitáskor, és kassza kinyitásával elbíbelődött vagy húsz percet.

Kezdte azt hinni, hogy ma sem érkezik meg az, akit olyan nagyon várt. Ettől kicsit elkedvetlenedett. Kihörpintette az utolsó kortyot, és nekilátott elmosogatni a bögrét. Hallotta, amint egy autó fékez, ám mire felkapta a fejét, hogy megnézzze, az már tovább is hajtott. Szilvi éppen hátát mutatta a bejárati ajtónak, hogy elrakja bögréjét, amikor megütötte fölét a bejárat fölötti ki csengettyű hangja, amit lépések koppanása követett. Szilvi nem fordult meg, míg a jövevény oda nem ért hozzá.

-Szia! – szólította meg Gergő halkán.

Szilvi mosolyogva fordult oda hozzá.

-Szia! Már azt hittem, elfelejtetted hol találsz meg – mondta Szilvi egy kis sértődöttséget színlelve.

-Akadt egy kis dolgom, de most már itt vagyok – válaszolt Gergő, mélyen a nő szemébe nézve. – Volt egy kis időm, hogy gondolkodjak.

-Min gondolkodtál?

-Rajtad és rajtam.

-Ez érdekesen hangzik. És? Mire jutottál?

-Rájöttem, hogy ha nem lehetek veled, az csak értelmetlen időpocsékolás.

-Vagyis? – kérdezett vissza Szilvi tovább kacérkodva Gergővel.

-Utazzunk el valahová csak mi ketten!

-Hová?

-Bárhová.

-Szinte alig ismeresz. Mi van, ha csalódsz bennem? Reggelente kimondottan elviselhetetlen tudok ám lenni.

-Vállalom a kockázatot – felelte nevetve Gergő.

-Aztán egyszer csak túl késő lenne, és soha sem tudnál megszabadulni tőlem.

-Vigyázz, mert a szavadon foglak – vágta rá Gergő, miközben Szilvi kezére tette a kezét.

Pár nap telt az út óta, amit Laci egy éjszaka tett meg, hogy meglátogassa cégtársát és egyben barátját egy vidéki kórházban. Azóta Gergő, aki szinte óramű pontossággal járt be nap, mint nap az irodába, egyre ritkábban ment be dolgozni.

Éppen ezért Laci, aki éppen reggeli kiflijét fogyasztotta, eléggé meglepődött, amikor cégtársa sugárzó arccal benyitott az iroda ajtaján.

-Téged is látni erre? – szegezte neki gúnyosan Laci a kérdést.

-Igen – válaszolt sugárzóan boldog arccal Gergő, majd gyorsan hozzátette. – Nem maradok sokáig, ne aggódj! Elutazunk egy hétre.

-Utazunk? Ki?

-Én és Szilvi.

-És az üzlettel mi lesz? – kérdezte felháborodva a másik.

-Mi lenne? Történt egyáltalán valami a héten?

Laci egy kis gondolkodás után szólalt csak meg újra.

-Tulajdonképpen nem.

-Akkor semmi baj. Kitartás! Majd jövök!

-Várj! – szólta Gergő után Laci, egy papírt lobogtatva kezében. –Ezt majdnem elfelejtettem. Az a nő hozta, aki egyszer itt járt a tárgyalóban pár hete. Pont aznap délután, amikor a baleseted volt.

Gergő visszalépett a folyosóról, és elvette a papírlapot.

-Beleolvastam, de szerintem ilyennel mi nem foglalkozunk – tette hozzá Laci, majd folytatta reggelijét.

Gergő halkán olvasta fel a kézzel írt sorokat.

-Láthatatlanul szállt alá az égből ez a megfoghatatlan, égi lény. Egy angyal, ki emberi lelkek sűrűjébe csöppenve kereste azt az egyet, mi addig hiába remélt. Megjelenve előtte, kihúzta a semmittevés mocsarából, hogy tegyen csodát saját életével. Árnyékként követte, míg megtalálja lelkének párját. Várta, hogy kiteljesedjék az, mit szívében őrzött ez az egy, s boldogan figyelte, ahogy összegabalyodik két egyén. Két entitás, két test, két lélek forrt össze egy álomná a világmindenség közepén. Ám közbeszólt a végzet, s orgyilkosként dőfte le a galamb pár egyikét. Így múlt volna el, mi el sem kezdődött, ha ez a kósza angyal nem tesz semmit, csak visszaszáll az égbe könnyedén. Mielőtt azonban rányomta volna a végzet az ítéletre halálos pecsétjét, szemvillanás alatt pattant szét a végtelen lét. Hiába várta vissza az ég angyalát, ki inkább magával vitte a halált, megmentve egyetlen ember életét, meghagyva annak boldog jövőjét s kiteljesedő szerelmét. S az angyal, mint sas madár konokul leszegette fejét, nem nézve vissza, karma közt a halállal, megkezdte örökké tartó zuhanását, hogy a holnap lehessen a szerelmeseké.